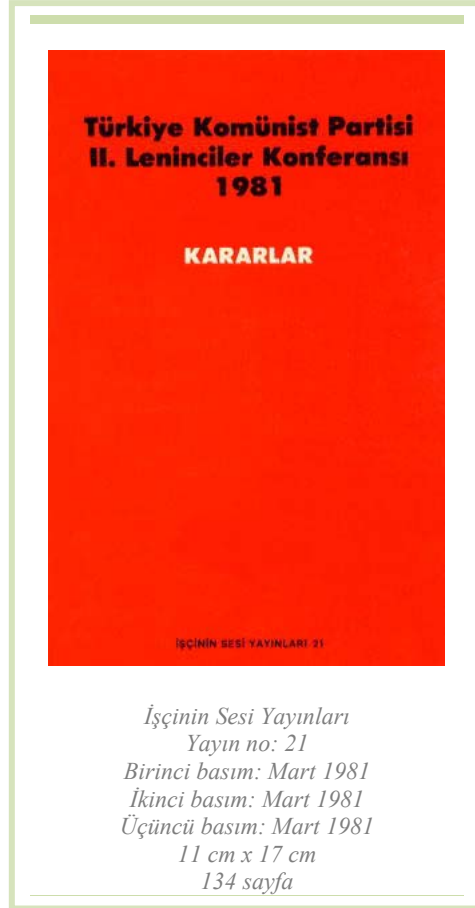

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKÊREN HEMÛ WELATAN YEKBIN!

Türkiye Komünist Partisi II. Leninciler Konferansı 1981

KARARLAR

İÇİNDEKİLER

Duyuru	3
12 Eylül Faşist Darbesiyle Açılan Yeni Dönemde TKP'nin Taktiği Üstüne Kararlar	4
1. Yeni Dönemin Özellikleri ve Parti Taktiğinin Genel Çerçevesi Üstüne Tezler	4
Devrim Hareketini Asıl Yenenler Sosyal–Demokrasi ve Oportünizmdir	4
12 Eylül Darbesi Faşist Bir Darbedir	5
Cuntanın Yaptıkları Faşist Niteliğini Kanıtıyor	7
Faşist Cunta Uzun Ömürlü Olmayacaktır	10
Taktiğimizin Genel Çerçevesi	11
2. Siyasal Akımlar, Anti–Faşist Savaş Birliği ve TKP	14
3. Burjuva İdeolojisine Karşı Savaş	17
4. Ekonomik Savaşım ve Sendikal Hareket	21
12 Eylül Faşist Darbesiyle Ekonomik–Sendikal Savaşım	
Yeni Bir Önem Kazanıyor	22
5. Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu	25
12 Eylül Faşist Darbesiyle Açılan Yeni Dönemde Parti Çalışmasının İç Sorunlarına	
İlişkin Kararlar	29
6. TKP'nin 5. Kongresi'nin Toplanması İçin Çağrı	29
7. TKP'nin Eski Merkez Komite Üyelerine ve Atılan Parti Üyelerine Duyuru	32
8. TKP İlegal ve Özgürdür	33
9. Propaganda ve Ajitasyon Çalışması Üstüne	36
10. Yiğın Çalışması	38
I.	38
II.	39
III.	39
IV.	40
V.	41
VI.	41
VII.	42
VIII.	43
IX.	43
11. Konspirasyon ve Kadro Güvenliği	45
Parti Örgütlenmesi	45
Kadro Güvenliği	46
Çalışmalarda Genel Olarak Uygulanacak Noktalar	46
Dünya Devrimi Sürecine İlişkin Olarak TKP'nin Tutumu Üstüne Karar	47
12. Dünya Devrimi ve TKP	47
Konferans Üstüne Kararlar	51
13. Konferans Belgelerinin Yayınlanması Üstüne	51
14. Konferans'ın Açıklanması	52
Türkiye Komünist Partisi Leninci İl Komiteleri'ne	52
Gündem	53
Konferans İç Tüzüğü	54

DUYURU

İşçi sınıfımıza,

Türkiye Komünist Partisi II. Leninciler Konferansı toplandı.

Konferans, 12 Eylül faşist darbesi ile girilen yeni dönemin özelliklerini ve partimizin tutumunu görüştü. 1980 yılında, devrimci durum koşullarında toplanan I. Leninciler Konferansı'nın amacı, TKP'nin komünizme gerçekten gönül vermiş kadrolarını likidasyondan kurtarmak, örgütlü bir güce dönüştürmek olmuştur. II. Leninciler Konferansı, artık örgütlenmiş bu gücün gerici döneminde izleyeceği yolu belirledi.

I. Konferans'la kıyaslanmayacak denli zor koşullar altında toplanan II. Konferans, yine de birincisinden her açıdan daha büyük bir sıçrama oldu. Katılımın iki kat arttığı Konferans, Leninci parti örgütlerinin bir yıl içinde TKP'nin *aktif çoğunluğunu* kazanmış olduğunu kanıtladı. Konferans'ın çalışma süresi de ilkinin iki katı idi, 22 oturum yapıldı. Yoldaşça, yoğun tartışmalar sonucunda 14 önemli konuda karar kabul edildi. Ayrıca, işlemez olmuş, ölmüş eski tüzüğün yerine yeni bir tüzük kabul edildi. Tüm kararlar oybirliğiyle alındı.

Faşist darbenin ardından 6 ay geçtiği halde, partimizin oportünist üst yönetimi bir plenum bile toplayamazken, II. Leninciler Konferansı, geçmiş dönemi böylece derli toplu kapattı, yeni dönemin sorunlarını aydınlattı.

Konferans, "tanklarla gelen, devrimle gidecektir" belgisi altında toplandı.

Şimdi, tüm komünistlerin önünde faşist bir iktidar altında gerçekleştirilmeyi bekleyen gerçekten çetin görevler duruyor:

1) Parti örgütünü güçlendirmek. İlegal çalışmayı yetkinleştirmek; 2) Her çeşit yanlış akıma karşı ideolojik savaşımı daha genişletmek ve daha iyi örgütlemek; 3) Partimizi, 1932'den bu yana yapılmayan 5. Kongresi'ne götürmek; 4) Partimizi, faşist iktidara karşı işçi sınıfının sözcüsü olarak yükseltmek.

Partimiz kolektif çalışmayı, kolektif düşünmeyi komünist disiplinle ve sarsılmaz yoldaş güveniyle birleştirerek bu görevlerin altından kalkacaktır.

TKP II. Leninciler Konferansı, işçi sınıfımızın sosyalizm uğruna verdiği kavgada ileri bir adım olsun!

*Türkiye Komünist Partisi
Eşgüdüm Komitesi*

12 EYLÜL FAŞİST DARBESİYLE AÇILAN YENİ DÖNEMDE TKP’NİN TAKTİĞİ ÜSTÜNE KARARLAR

1. YENİ DÖNEMİN ÖZELLİKLERİ VE PARTİ TAKTİĞİNİN GENEL ÇERÇEVESİ ÜSTÜNE TEZLER

12 Eylül 1980 günü, kara generaller eliyle halkımıza faşist bir diktatörlük dayatıldı.

Ülkemiz uzun yıllardır derin bir ekonomik–toplumsal–siyasal bunalım içindeydi. Orta derecede gelişmiş ve emperyalizme bağımlı bir ekonomik taban üzerinde finans kapitalin, devlet tekeli kapitalizminin oluşması sonucunda tüm çelişkiler olağanüstü keskinleşmişti. Devrimci durum ve faşizm tehlikesi bu temelde doğmuştu. Bunalım ya devrimle olumsuzundan çözülecek, ya da emperyalizm ve yerli finans kapital faşizmle tersinden çözmeye girişecekti.

1980’e doğru ekonomik–toplumsal bunalım iyice derinleşti. İşsizlik her yıl artan bir hızla büyüdü. Pahalılık dayanılmaz boyutlar aldı. Sınıf savaşımı yükseldi. İşçi sınıfımız grevlerle, direnişlerle, gösterilerle, barikat savaşlarıyla tüm emekçi yığınların başında yürüdü. Devrim, karşı–devrim boğuşması, her şeyi belirleyen ana olgu olmaya başladı. Bir yandan burjuva devlet aygıtı işlemez duruma gelirken, öte yandan devletin faşistleşmesi süreci yol aldı.

1980 yılında, ya devrim–ya faşizm ikilemi yol ağzına geldi. On iki Eylül faşist darbesi böyle bir ortamda yapıldı. Faşist darbe, burjuva devletin dağılıp parçalanmış yanlarını ayıklayarak, faşistleşmesi sürecinde nitelik dönüşümü sağlayarak ve buna dayanarak bunalımı emperyalizm ve yerli finans kapital yararına, tersinden çözebilmek amacıyla geldi.

Tarihteki çeşitli karşı–devrim girişimlerinde görüldüğü gibi Türkiye’deki faşist darbeyle de, yasal hayalleri yıkılacağı için halk son çözümlenmede kazançlı çıkacaktır. Burjuva devletin, ordusunun her çeşit yanılıcı maskesi düşecek, halka karşı zorbacı özü açığa çıkacaktır.

DEVİRİM HAREKETİNİ ASIL YENENLER SOSYAL–DEMOKRASİ VE OPORTÜNİZMDİR

Darbe öncesinde devrimci durum hızla olgunlaşıyordu ama devrim güçlerinin bilinç ve örgütlülük düzeyi, öznel öge, nesnel ortamın gerisinde kalıyordu.

Bu geri kalışın başlıca siyasal nedeni, sosyal–demokrasi ve oportünizmin devrim hareketi üzerindeki etkileriydi. Bu etkiler, olgunlaşan devrimci durumun biriktirdiği enerjiyi yanlış bilinçle, yanlış hedeflerle ve geçersiz savaş biçimleriyle tüketti. Devrim hareketini yordu ve böldü. Türkiye proletaryasıyla, Kürt ulusal hareketinin eylem birliğini engelledi.

Devrim hareketinin hızla yükseldiği 1977’de, yığınlarda CHP umutları da yayılmaya başlamıştı. Bu “umutlar” a karşı savaş acil bir ideolojik görevken, oportünistler CHP’ye cephe çağrılarlarıyla bunların yayılmasına yardım ettiler. CHP’yi yığınlardan soyutlamak yerine, kendileri CHP’nin kuyruğundan ayrılmadılar. Devrimci durumun görevlerini yerine getirmeyerek, reformcu taktiklerle savaşımı burjuvazinin kabul sınırlarına hapsedtiler. Bu yoldan ve orduyu ak-

layan, faşizmi MHP ile sınırlayan, Türk ve Kürt işçileri, halkları arasına güvensizlik sokan, tekel dışı burjuvaziye devrimcilik yakıştıran propagandalarıyla işçi sınıfımızın bilincine karşı cinayet işlediler.

Sosyal–demokrasi, Ecevit’in ağzından, bir toplumsal patlamayı önlemek için uğraştığını açıkça söyleyerek, devrimden korkusunu defalarca dile getirmişti. Bu korkuyla burjuva devletini güçlendirmeye girişen CHP hükümeti, ister istemez devletin polisleşmesine, faşistleşmesine yardımcı oldu. Sıkıyönetim ilân edildi, orduya olağanüstü yetkiler verildi. Grevler ertelendi. Ardından olağanüstü hâl, dernekler, özel güvenlik ekipleri vb. yasa tasarıları getirildi. TKP Eşgüdüm Komitesi’nin 29 Kasım 1980 tarihli bildirisinde belirtildiği gibi, “tekel dışı burjuvazi ve onun siyasal örgütleri, finans–kapitalin egemen olduğu bir toplumda bağımsız bir güç olarak faşizme–emperyalizme–tekellere karşı savaşım veremeyeceklerini bir kez daha gösterdiler. Tüm yaptıkları, faşist diktatörlüğün gelişini kolaylaştıracak yolları döşemek oldu.”

CHP hükümetinin bu uygulamalarına dayanarak yığınlardaki yanlıgıları silip atmamak, hem daha kolaylaşmış, hem daha gerekli olmuşken, oportünistler 1979’da Lenincilere saldırıya geçtiler. Lenincileri TKP’den tasfiyeye çalışarak, partiyi likidasyona sürüklediler. Yaşamın kendisi yasal hayalleri yıkarken, “birleşik legal işçi partisi” çılgınlıklarıyla legalizm yaydılar.

1980’de, olgunlaşan nesnel koşullarla öznel öge arasındaki fark daha da açıldı. İzmir ayaklanmasıyla sınıf savaşının sıçradığı yeni aşamanın gerekleri yerine getirilemeyince, 1 Mayıs 1980 burjuvazinin taktik başarısıyla sonuçlandı.

Devrim güçlerinin göreceli güçsüzlüğü ve dağınıklığı koşullarında gelişen sınıf savaşı, hem yenilgiye doğru bir gidişti, hem de yanlıkların pratikte kanıtlandığı, doğruların güçlenmesini getirebilecek bir süreçti. Devrim güçleri henüz yenilmemişti, gidişi tersine çevirme olanağı vardı. Bu nedenle Leninciler 1980 yılı boyunca, bir yandan devrim hareketinin güçsüzlüklerini kaynaklarıyla gösterirken, öte yandan gidişi değiştirmenin yollarını gösterdiler. “İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın” belgisini attılar.

Bu belge, en başta yaşamın zoruyla, tüm ülkede yankılandı. İşçiler arasında, gecekondu semtlerinde ve Kürdistan’da yoğun bir silahlanma komiteleşme yürüdü. Sosyal–demokrasi ve oportünizmin iflâsı ardından Leninci alternatif güçlenmeye başladı. TKP Leninci hareketi, ciddi bir “tehlike” olma yönünde geliyordu. Darbe bu aşamada geldi. “Emperyalizmin bölgedeki genel siyasetine de uygun düştüğü bir anda, emperyalizmin onayını ve desteğini alarak Türkiye’de finans–kapital, 12 Eylül askersel darbesi ile açık diktatörlüğe geçti.”

Halk sınıflarını faşist çeteler yenmedi. Yenemezlerdi. Bizi yenen içimizdeki düşman oportünizm ve onun bağlaştığı sosyal–demokrasi oldu.

12 EYLÜL DARBESİ FAŞİST BİR DARBEDİR

TKP EK Üst Bürosu’nun darbeden iki gün sonra yayınladığı 14 Eylül 1980 tarihli bildiride şöyle deniyordu:

“Emperyalizm ve tekelci burjuvazi, devrimci durumdan karşı–devrimle çıkabilmek, derin ekonomik–toplumsal bunalımı tersinden çözmek amacıyla, gerici generaller eliyle faşist bir darbe yaptı. Yerli tekelci burjuvazi bu darbe ile Türkiye’nin emperyalistleşmesinde ve devlet tekelci kapitalizminin işleyişinde önemli bir aşamaya ulaşmayı amaçlıyor.

“Faşist cuntanın ilk andan başlayarak parlamentoyu, anayasayı ve siyasal partileri feshetmesi, görülmedik boyutlarda tutuklamalara girişmesi, üretimi artırma ve ihracata dönük üretime yönelme çağrısı, karşı–devrimin amaçlarını hiçbir kuşkuya yer vermeyecek biçimde sergiliyor.

(...)

“Devletin yıllardır ilerleyen faşistleşmesi sürecinde bu cunta bir *nitelik* sıçramasıdır. Generaller cuntası, faşizmin korporatif toplum ve devlet düzenine ulaşmayı amaçladıklarını gizlemiyor. Faşist devletin monolitik yapısına ulaşmayı amaçladıklarını gizlemiyor.

“Generaller cuntası, yurdumuzdaki devrimci durumun üç ögesine karşı açık bir programla gelmiştir.

(...)

“Faşist cunta şimdi son hızla kanlı bir terörle devrim güçlerini dağıtmaya, devrimci durumu söndürmeye, halkı sindirmeye ve istikrarlı bir faşizme varmaya çalışacaktır.”

Darbenin niteliği gören göze açık olduğu halde, oportünistler, Batılı Troçkistler ve bazı komünist partileri “darbenin faşist olmadığı” noktasında anlaştılar. Askersel bir darbe olarak tepeden gelişi, ayrı ideolojisi olmayışı, içinde kanatların varlığı, MHP’ye vurması gibi görüşler ileri sürüldü. Türkiye’deki “sollar” ise zaten kendilerine vuran ne olursa ona faşist adını takıyorlardı. Tüm bunlar faşizmi özülle değil, biçimiyle anlamaya çalışan ve bu nedenle yaşamın zenginlikleri karşısında şaşırıp yanlış yaklaşımın örnekleridir.

Faşizme en başta özü, işlevi açısından bakmak gerekir. Genel bir yaklaşımla faşizm emperyalist aşamanın karşı devrimidir.

Her toplumsal yapıda olduğu gibi, tekelci kapitalizmin egemenliği koşullarında da üretim ilişkileriyle üretim güçleri arasında, ancak nitel bir sıçramayla aşılabilecek bir uçurum doğmuşsa ve egemen sınıfın sıçramayı reformcu yoldan gerçekleştirecek manevra alanı yoksa şiddetin ebelik edeceği bir dönem nesnel zorunluluktur. Devrim bunu olumsuzundan, kalıcı olarak çözer. Faşizm ise karşı–devrimci şiddetle, finans–kapitalin açık diktatörlüğü altında, geçici olarak olumsuzundan gidermeye çalışır. Bir yandan üretim güçlerini bastırır, öte yandan üretim ilişkilerini, var olan yapı içinde genişletmeye çalışır. Bu da, en önemli üretim gücü olan işçi sınıfına baskı ve devlet tekelci kapitalizminin merkezi bürokratik yapısını pekiştirmek, tüm üretimi bu yapı altında örgütlemek, büyük mülkiyeti güçlendirmek ve dışa açılmaya yönelmek demektir.

Faşizm finans–kapitalin açık şiddete dayalı diktatörlüğü altında “rejimi kurtarma” çabasıdır. Bu bakımdan, başını, kapitalizmi kurtarmanın nesnel gereksinimleriyle, kendi grupsal çıkarları en iyi üst üste düşen finans–kapital grubu çeker. Başka bir deyişle, yığınlar üzerinde en ağır şiddet uygulanmasını şovenizmi kışkırtarak, silahlanarak, gerekirse savaşla dışa açılmayı, vb. kendi somut gereksinimlerinden hareketle savunan finans–kapital grubu faşist diktatörlüğe “öncülük” yapar. Ancak bir grubun kendi somut istemlerinden çıkarak “gereksinimleri” en iyi görüyor olması, bunların yalnız o grubu ya da yalnız finans–kapitali değil, tüm kapitalizmi kurtarmanın nesnel gereksinimleri olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Faşizmin kapitalizmi kurtarmaya yönelişi, tüm burjuvazinin desteğini alması için nesnel temeldir. Ülkenin yüksek sınıf savaşları yaşamış olması, burjuvazinin işçi sınıfı korkusuyla dolu olması da onun bu desteğini esirgememesinin güçlü bir öznel dayanağıdır.

Azınlığa dayalı hiçbir açık diktatörlük, öteki sınıflar üzerinde yalnızca kaba şiddetle ayakta duramaz. Faşist diktatörlüğün de, çeşitli ekonomik manevralarla ve yoğun propagandayla beslenen bağlaşıklık siyasetleri vardır. Bu nedenle, faşist diktatörlüğe şu ya da bu kesimin öncülük etmesinden kalkarak, bundan doğrudan ya da dolaylı çıkarı olanları unutmamak gerekir. Bu gerçekler dikkate alınmalı, anti-faşist savaş hiçbir zaman finans-kapitalin de yalnızca bir kesimine karşı savaşa indirgenmemelidir.

Bu genel anlayış ışığında Türkiye'ye bakınca, darbenin faşist niteliği ülkede ekonomiye finans-kapitalin egemenliğinden, bunalımın ulaştığı boyutlardan, devrim ve karşı-devrim ikileminin güncelliğinden anlaşılır. Darbenin parlamentoyu, anayasayı vb. kaldırarak, devletin dağılmış yanlarını ayıklayarak gelmesinden ve darbeyi yapanların üniformalı finans-kapital olmalarından anlaşılır. Darbenin daha ilk günü açıklanan amaçların, yıllardır finans-kapitalin özlediği faşizmin nesnel işlevleri olmasından anlaşılır.

Leninciler, Türkiye'nin ekonomik, toplumsal ve siyasal yapısını doğru belirlediler. Devrimci durumun varlığını *ilk* gösteren ve 1976'dan bu yana yaygın biçimde işleyen onlar oldu. Devrimci durumun ve faşizm tehlikesinin altındaki nedeni, finans-kapitalin *emperyalistleşme* isteğini ve çabasını 1976'dan bu yana *ilk* ve *tek* gösteren Leninciler oldu. Devlet içinde işleyen dağılma ve faşistleşme süreçlerini çok önceden gözlediler. Faşizm tehlikesinin MHP ile sınırlı olmadığını 1978'de, tam tersine "yurtsever ordumuz"(!) eliyle dayatılmasının çok daha olası olduğunu 1979'da söylediler. Darbeyi yapanların (hem kurum olarak ordunun, hem yönetici klik olarak üniformalı finans-kapitalin) kimliği onlar için açıktı. Faşist darbeyi anında ve doğru olarak değerlendirdiler.

Yıllardır ülkemizin yaşadığı devrimci durumu yadsıyan partimizin oportünist kanadı, şimdi de darbenin faşist niteliğini yadsıyor. Göstermelik MHP'li avını ve cuntanın içinde "daha kötü" bir kanadın varlığını buna gerekçe olarak kullanıyor. Hatta "kötü"süne karşı "iyi" kanadı "ilerletmeye" çalışıyor. CHP ile cepheyi bu "iyi" kanadı da içine alacak biçimde genişletmeye çalışıyor. Cuntaya anti-faşist yetenekler yakıştırıyor.

Bunlar, oportünizmin faşizm anlayışının sığılğını gösteriyor. Bir kez, cuntanın MHP'li avı göstermeliktir, yığınların anti-faşist duygularını sömüren, hedef şaşırtmaya çalışan bir demagogdur. Ama böyle olmasa da, kapitalizmde genel çıkar birçok özel çıkarın çatışmasıyla ortaya çıktığı için, faşist bir yönetimde de kanatların varlığı şaşırtıcı değildir. Tarihte bunun en canlı örneği Nazilerdir. Romanya'da faşist diktatörlük kurulunca, ilk yaptığı iş, faşist partinin liderlerini öldürmek olmuştur.

TKP'nin eski yayınlarında 12 Mart'a bile faşist denirken, bugün 12 Eylül'ün faşist olmadığı söyleniyor. Bu bir yana, oportünistlerin ağızdan düşürmedikleri "faşist tirmanış" sözü, "reel olan faşizm tehlikesidir" değerlendirmesi yayınlardan kayboldu. Reel olan faşizm tehlikesidir diyerek, faşizmin reel olmasına yardım ettikten sonra, şimdi "faşizme geçit yok" belgisini geri çektiler. Üstelik "TKP'ye özgürlük" belgisini yine "yükselttiler". Böylece, TKP yönetiminin burjuva kuyrukçuluğu, cunta kuyrukçuluğuna yükseldi. Kimin kime karşı ne amaçla yaptığına bakmadan, "reform" gördükleri her yerde iyi bir şey arıyorlar. Bekledikleri "toplumsal ilerleme"nin en sonunda geldiğini sanıyorlarsa yine aldanıyorlar. 12 Eylül faşist bir darbedir.

CUNTANIN YAPTIKLARI FAŞİST NİTELİĞİNİ KANITLIYOR

Günümüzde Türkiye gibi ülkelerde, ordu genel olarak burjuvazinin, özel olarak finans-kapitalin hizmetinde bir kurumdur. Ancak Türkiye'de ordu-finans-kapital ilişkisi bunun da ötesindedir. Ordunun üst kademesi, askersel endüstri kompleksinin, OYAK ve benzeri holding-

lerin sahibi ve yöneticisidir. 29 Kasım 1980 tarihli TKP EK bildirisinde belirtildiği gibi, “Bugün ülkeyi yöneten askersel cunta, finans–kapitalin yalnız üst düzeyde bir aracı değil, finans–kapitalin bir kesiminin ta kendisidir. *Üniformalı finans–kapitaldir*”.

Bu kesimin bir sözcüsü, darbeden çok önce özlemlerini açıkça dile getiriyordu:

“... Türkiye yabancı sermaye meselesini sadece sermaye ithali olarak görmemelidir. Dış ülkelere sermaye yatırımı yaparak açılmadıkça, gelişmiş ülkelerle aramızdaki ihracat rekabetindeki dezavantajları kaldıramayız. Türk müteşebbislerinin, *hatta İktisadi Devlet Teşekkülleri*'nin dış ülkelere belli sermaye yatırımları yapmaları lâzım, ortaklık kurmaları lâzım, oralarda kökü Türkiye’de olan kuruluşlara girmeleri lâzım ki, Türkiye’nin ihracatı artabilsin.

“Türkiye’de çok eleştirilen fakat benim o eleştirilere katılmadığım otomotiv endüstrisi bile bunu yapabilir.

“... Endüstri bakımından geçmiş yıllardaki esas problemimiz, ifadesi çok sempatik olmamakla beraber, sosyal–demokrasi ile büyümenin bir arada yürüyüp yürümeyeceğidir. İşçilik meselesi gayet ciddi hale gelmiştir bugün Türkiye’de ve dış ticaretimizi de zorlamaktadır.”¹

OYAK’cı kesimin hedefi açıktır.

Türkiye’de faşist diktatörlüğün başını askersel endüstri kompleksini, otomotiv gibi alanları kapsayan üniformalı ve sivil finans–kapital kesimi çekiyor. Bu kesim öncülüğünü kabul ettirmek için özellikle tekstil çevresinde öbeklenen kesimlerle kapışıyor.

Faşist cuntanın bütün önlemleri emperyalistleşmeye ve içeride üretimi devlet tekelci kapitalizminin merkezi bürokratik yapısı altında yeniden, sıkı bir denetimle örgütlemeye yönelmiştir.

Finans–kapitalin has adamları, bakanlıkları, danışmanlıkları dolduruyor ve onun devlet bürokrasisi üzerindeki doğrudan denetimini güçlendiriyorlar.

Devlet tekelci kapitalizminin işleyişinde çok önemli bir yer tutacak olan KİT’lerin faşist bürokratik denetim ağındaki yeri açısından ön hazırlıklar yapılıyor. Kamu kesimi çalışanları, giyeceğinden yiyeceğine dek denetim altına alınıyor. Cunta tarımsal ürünleri “destekleme” görevini de KİT’lerde veriyor. KİT’ler öyle karlı bir duruma gelecek ki, hem tekelci burjuvaziye artık–değer aktaracak, hem faşist devlete yük olmayacak, hem de tarımsal ürünleri destekleyecek. KİT’lerde çalışanlar için bunun sonuçları açıktır.

Faşist iktidar, okullarda öğretmenleri, sınıflarda sınıf temsilcisi öğrencileri devlete karşı sorumlu görevliler durumuna getiriyor. Köylerde ve mahallelerde muhtarları değiştiriyor ve onları disiplinden sorumlu tutuyor. Devlet dairelerinde çalışanlar devlete doğrudan bağlı olduklarından, daha şimdiden tüm davranışlarıyla denetim altına alındılar.

Faşist iktidar bu yollardan faşizmin korporatif, monolitik toplum yapısına ulaşmayı amaçlıyor. Ülkedeki tüm üretimi, dolayısıyla tüm toplumu finans–kapitalin çıkarları doğrultusunda denetim altına almak istiyor. Korporatifiklik, tüm toplumun (tüm üretimin) faşist devlet disiplini altında örgütlenmesidir. Monolitiklik, bu örgütlenmenin tek bir çıkar (finans–kapitalin tüm kapitalizmi kurtarıcı yöndeki genel çıkarı) doğrultusunda olmasıdır.

Faşist iktidarın amaçları en açık olarak orduya yakın işyerlerinde yansıyor. Öteden beri asker işkolunda çalışan işçiler üzerinde asker disiplini uygulanırdı. Bu işkolunda personel mü-

¹ *Banka ve Ekonomik Yorumlar*, Ocak 1980, s. 26–28.

dürleri, ustabaşları, memurlar askeri sorumlu durumundaydılar ve Harb-İş sendikası da bu yönde çalıştırılırdı. 12 Eylül'den sonra bu durum tüm işyerlerine yayılmak isteniyor. İlk örnekleri de KİT'lerde, özellikle MKE'de gözleniyor.

DİSK'in kapatılmasıyla, Türk-İş hükümette de "temsil" edilen, devlete bağlı tek sendika durumuna getiriliyor. Bu işleyişe göre, Türk-İş'in görevi işçi haklarını göstermelik olarak bile savunmak değil, işçiler arasında faşist devletin disiplinini dayatmak olacaktır. İşyerinde işçi temsilciliği, ustabaşlık ve cunta "çavuş"luğu üst üste getirilerek bir hiyerarşi oluşturulmaya çalışılıyor. Askerlikteki gibi ast-üst ilişkisiyle, yer yer üniforma ve selam verme gibi uygulamalarla fabrikadan başlayıp, ucu faşist devlete varan bu hiyerarşinin adına sendika diyecekler!

Faşist cuntanın yeni vergi yasası, işçiden, emekçiden alınan vergiyi düşürüyor görünüyor. Bir kez, bu "düşürme" gülünç bir orandadır. İkincisi, işçi sınıfının geniş kesimleri için bu "düşürme" 1982'ye dek geçerli olmayacaktır. Üçüncüsü, fiyat artışları karşısında anlamsızdır, kandırmacıdır. Sonra, aynı vergi yasası ile OYAK, MEYAK vb. yurt dışında yatırım yapan tekel-lerden kurumlar vergisi alınması kaldırılıyor. Bu yasa, faşist iktidarın kimden alıp kime verdiğinin, büyük mülkiyeti hızlandırıcılığının ve emperyalistleşme çabasının açık bir örneğidir.

Faşist iktidar, ekonominin öteki alanlarında olduğu gibi, tarımda da büyük mülkiyeti artırıcı önlemlere yönelmektedir. TÜSİAD, tarım ürünleri ihracatında sıçramadan söz ediyor. Vehbi Koç, "az yiyelim, az içelim, tarım ürünlerimizi ihraç edelim" diyor. Bunlarla bağlı olarak piyasaya "buğday+et=petrol" formülleri sürülüyor. Çeşitli endüstriyel bitkilerin ekim alanları sınırlandırılıyor. Tarımda buğdaya ağırlık veriliyor.

Türkiye tarımında çok sayıda işletme, küçük toprak üzerinde entansif üretimle kapitalistleşmiştir. Bu nedenle bugün Türkiye'de toprak birimiyle kırsal nüfusu sınıflandırmak yanlıştır. Faşist cuntanın tarım siyaseti, Türkiye tarımının bu karmaşık yapısı içinden kır küçük burjuvazisini ve yarı proleterleri ayıklamaya yöneliktir. Vergi muafiyeti ölçütü tahıla göre ayarlanmıştır. Taban fiyatları ve serbest faiz uygulaması kır küçük burjuvazisini ve yarı proleterleri yıkıma sürükleyici yöndedir. Virjiniya tütününe geçiş, yine yarım milyon tütün üreticisi aileyi yıkıma sürükleyecektir.

Faşist cuntanın tarım siyasetiyle, durumu bugün de iyi olanlar daha iyileşecek, büyük mülkiyet güçlenecek, kır küçük burjuvazisi ve yarı proleterler mülksüzleştirilecektir.

Faşist iktidar, Ortadoğu bölgesinin kritik günler yaşadığını, bu nedenle ordunun savaş hazırlığını aralıksız sürdürdüğünü söyleyerek, "...askerlerimiz savaşa hazır" diyor. Bu "hazırlığın" parçası olarak askeri endüstriyi güçlendirmeye çalışıyor. Çeşitli kesimlerden genelgeyle silahlı kuvvetleri güçlendirme vakıflarına "bağış" toplayarak bunları askeri endüstriye, örneğin, OYAK, Vakıflar Bankası ve devletin ortak olduğu ASELSAN'a aktarıyor.

Askeri endüstriyi güçlendirme, savaş çığırtkanlığı, dışarıya yatırım yapmanın desteklenmesi vb. faşist cuntanın emperyalistleşme hedefini sergiliyor. Cuntanın dış siyaseti, İsrail ile konsolosluk ilişkilerini kesmesi vb. de buna yöneliktir. Kuzey Kıbrıs'ın işgali, çeşitli dış yatırımlar bu eğilimin uzun bir süredir varlığını kanıtlıyordu. Bugün Nijerya da Eczacıbaşı 120 milyon dolarlık yatırımla Afrika'nın en büyük ilaç fabrikasını kuruyor. Eczacıbaşı'nın Nijerya devletiyle ortak olan bu yatırımdaki payı %37,5' dur. Makineler, kullanılacak gereçler, teknoloji ve uzmanlar Türkiye'den gitmektedir. Bunun da gösterdiği gibi, emperyalistleşme eğilimi oldukça ilerlemiştir. Cunta şimdi bu eğilimi daha güçlendirmek için uğraşiyor.

Faşist iktidarın tüm yaptıkları, içeride üretim güçlerini merkezi bürokratik denetim altında örgütleyerek, büyük mülkiyeti destekleyerek, dışarıda emperyalistleşerek, üretim ilişkilerini finans-kapital yararına genişletme çabasıdır. İşçi sınıfına ve Kürt halkına, komünistlere ve dev-

rimcilere, tüm emekçilere uygulanan terör bu çabanın sonucudur. Hapishanelerde 100.000’i aşkın tutuklu bu çabanın sonucudur. Faşizm, halka karşı özelemlerini, halka karşı baskıyla gerçekleştiriyor.

FAŞİST CUNTA UZUN ÖMÜRLÜ OLMAYACAKTIR

Faşist cunta, sosyal–demokrasi ve oportünizmin devrim hareketinde yarattığı yorgunluktan yararlanarak başa geldi. Başta durabilmek için, bir yandan ağır baskı, öte yandan yoğun demagoji, beyin yıkama yürütüyor. Bu yoldan kazandığı zaman içinde, faturasını işçi ve emekçilere ödeterek, başka halklara saldırma hazırlıkları yaparak ekonomik–toplumsal bunalımı çözmeye çalışıyor.

Teorik olarak faşizm, faturasını halkımıza ve başka halklara ödeteceği sancılı bir yoldan ekonomik ve toplumsal bunalımı *uzun bir sürede* ve yine geçici bir dönem için çözüme şansına sahiptir. Ancak bu çözüme halkın uzun süre ağır ekonomik–siyasal şiddet altında tutulması demektir. Çözüldükten sonra da üretim biçiminin çelişkili yapısı duracağı için, kalıcı bir düzluğe çıkılmaması, ülkenin yeni yeni bunalımlara gebe olması demektir.

Yine de, faşist diktatörlük bu şansı gerçekleştirmek için her yolu deniyor, deneyecektir. Osmanlı ve Cumhuriyet tarihini, genel olarak dini, özellikle de Türkiye’nin İslam ülkeleri üzerindeki halifelikten kalma etkisini, bu ülkelere göreceli olarak Türkiye’de kapitalizmin daha gelişmiş oluşunu, ulusal kurtuluşçu kuzu postunu kullanıyor. Son zamanlarda emperyalizmin Ortadoğu’da stabilizasyon sağlayabilecek güce gereksinimi olduğundan ve sosyalist ülkelerin de belli yanlış siyasetlerinden yararlanıyor. Türkiye’nin jeopolitik önemini sömürüyor. Tekel dışı burjuvazinin partisi CHP’nin, bir örgüt olarak bile kişiliksizliği, aynı şekilde oportünistlerin kansızlığı cuntanın elini kolaylaştırıyor.

Faşizm teorik olarak ekonomik–toplumsal bunalımı çözebilir ama pratikte baktığımız zaman, “çözemeyecektir” diyoruz, Bu da bilimseldir. Çeşitli verilerin hangi yöne işleyeceğini hesaba katarak daha yakın olasılığın saptanmasıdır. Cuntanın kullanabileceği belli kozların varlığına karşın pratikte finans–kapital isteği kursağında kalacaktır.

Faşist cunta bugün küçük burjuvaziye yönelttiği yoğun demagojiyle kendine geçici bir taban yaratmıştır. Ancak bu, ideolojik etkilemenin ötesine gidememektir. Ekonomik siyasetinde cunta, küçük burjuvazinin yalnızca bürokrat kesimine bir şeyler vermiş görünüyor. Tarım ve endüstrideki küçük burjuva kesimlerin ise durumu kötüleşiyor.

Küçük burjuvazi ara sınıftır. Burjuva etkilenmelere her zaman açıktır. Ayrıca ekonomik siyasetlerle ideolojik etkilemenin belli göreceli bağımsızlığı vardır. Yine de, faşist cuntanın, hem bu göreceli bağımsızlığın sağlayabileceği zamanın çok daha fazlasına gereksinimi, hem de küçük burjuva yığınları hızla yoksullaştırma zorunluluğu vardır.

Türkiye Almanya değildir. Faşist cuntanın üzerinde durduğu ekonomik taban çok daha güçsüzdür. Gelir dağılımında ondan alıp buna vererek manevra yapma olanağı dardır. İşçiden aldığı birazını küçük burjuvaziye sus payı olarak veremez. Faşist cuntanın bu olanağı yalnızca tekel dışı burjuvaziye kadar varabiliyor. Onun dışındaki tüm kesimlerden yalnızca almak ve üstelik uzun süre almak zorundadır: Bu da yurdumuzda faşizmin kurmaya çalıştığı iktidar bloğunun ekonomik–sınıfsal tabanını yalnızca burjuvazi ile sınırlıyor.

Görüldüğü gibi, faşist bir iktidarın kurulmasıyla ülkemizde *sınıfların yer alımı* değişmemiştir. Tam tersine küçük burjuvazi içinden bugüne değin CHP’ye yedek güç olmuş bazı kesimler, cuntanın geliş biçiminden, uygulamalarından ciddi rahatsızlık duyuyorlar. Cunta belkemiksiz

liberallerle, uyuşuk sosyal demokratlarla, onların etkisinde kalmış küçük burjuva demokratlarını ayırıyor. Muhalefetin tabanını genişletiyor.

Faşist cunta uygulamalarıyla, geniş yığınların yasal illüzyonlarının yıkılmasına hizmet ediyor. Burjuva liberallerinin tutumu, bu illüzyonları besleyenleri sergiliyor. Faşist cunta ile onun devrimcilere, işçilere, emekçilere baskıları karşısında susan, Ortadoğu'ya açılalım diye akıl hocalığı yapan liberallerin işbölümü açıkça ortaya çıkıyor.

Türkiye şiddetli bir siyasal bunalımın tohumlarını besliyor. Faşist cunta, bugünkü dünya koşullarında, Türkiye finans–kapitalinin dayandığı orta derecede gelişmiş, bağımlı yapı temelinde, ekonomik toplumsal bunalımı çözemeyecektir. Türkiye Almanya, bugünkü dünya o günkü dünya değildir. Bugünkü koşullarda Türkiye gibi bir ülkede Nazi baskısı ve demagojisi ekonomik bunalımı çözmek için hem yeterli değildir hem uzun süre kolay değildir! Böyle olduğu için, demagojiyle, şiddetle geçici süre devrim savaşımını bastırabilse de, bu süre devrim güçleri için geçmişten ve bugünden ders çıkarma, derinden güç toplama ve bilinçlenme, siyasal bunalımın tohumlarını hızla yeşertme süreci olacaktır.

Türkiye'de bunalım öylesine derindir ki, bunu ancak işçi sınıfımızın öncülüğünde sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi çözebilir. Türkiye'nin yazgısı devrimdir. Faşizm bu yolu tikayamayacaktır.

TAKTİĞİMİZİN GENEL ÇERÇEVESİ

Üst Büro'nun 14 Eylül bildirisinde, faşizmin tabandan değil, tepeden bir generaller cuntası eliyle dayatılmasının, devrim hareketine faşizmi yerleşmeden devirmek için önemli dayanaklar sağladığı söyleniyordu. Darbenin kendisi bile yığınları ayaklandırabilir, devrimci durumu ülke çapında krize yükseltebilir, komünistlerin ve tüm devrimcilerin görevi bunu sağlamaya çalışmaktır, deniyordu.

Darbeden sonra geçen zaman içinde bu beklenti gerçekleşmedi. Siyasal yaşamda, karşı–devrimin egemenliği ile belirlenen bir denge kuruldu. Faşizm daha hâlâ bir sistem olarak tam yerleşmiş değildir ama ülkede gerek 12 Eylül öncesinden, gerek darbe sonrasındaki geçici dönemden farklı bir durum doğmuştur. TKP EK'si, 29 Kasım bildiriyle bu değişikliği saptadı ve devrimci durumun bittiğini, ülkenin gericilik dönemine girdiğini işçi sınıfına ve halkımıza açık yüreklilikle duyurdu.

Faşist darbeyi yapan üniformalı finans–kapital, devrim güçleri giderek işlemez duruma giren devlet aygıtını vurup dağıtmadan, onun iflâs etmiş parçalarını ayıkladı ya da yeniden örgütledi. Halka karşı devleti güçlendirdi, burjuvaziye yönetebilir duruma getirdi. Burjuvazi içindeki çatışmaları da, emekçi halkın her çeşit direnişini de çeşitli derecelerde şiddet kullanarak durdurdu. Devrimci durumu bastırdı.

Faşist iktidar, devrimci durumu bir süre için yok etti ama onu yaratan her yönlü bunalımı yok edemedi. Bunun üstüne bir de zaten sınırlı demokratik işleyişleri ve özgürlükleri yok eden çıplak diktatörlük getirdi. Ülkeyi, azgın bir karşı–devrim dönemine soktu. Bu nedenle, bugün Türkiye'de devrimci durum yoktur, ama ancak devrimle çözülebilir bir durum sürmektedir.

Karşı–devrim dönemi, batı tipi burjuva demokrasisi koşullarından farklıdır. Batı demokrasi-lerinde, burjuvazi yığınların savaşımını dünyayı sömürerek elde ettiği zenginliklerden kırıntılar dağıtarak sulandırabiliyor. Sömürünün kalkmasını geciktirdiği, burjuva diktatörlüğünün sürmesine yaradığı için, bu da özünde bir baskı yöntemidir. Ancak, devrimci duruma yol açabilecek ekonomik–toplumsal çelişkileri yumuşatan bir devrim olasılığını geçici olarak gündemden uzak

tutan bir yöntemdir. Burjuvazi, reformlar karşılığında yığınların savaş enerjisini köreltir, bilincini bulandırır.

Karşı–devrim döneminde durum değişiktir. Devrimci duruma yol açan ekonomik–toplumsal bunalım duruyordur. Manevra alanı dar, halkı kandırmak için dağıtacağı olanağı kısıtlı olan egemen sınıf bunalımı karşı–devrimle çözmeye çalışıyordu. “Gerici radikalizm” demek olan karşı–devrimin “reformlarına” gerekli zamanı kazandırabilmek için ağır zorbalık ve yoğun ideolojik saldırı uyguluyordu.

Bugün Türkiye’de komünistlerin taktiğini belirleyen iki koşul vardır. *Birincisi*, devrimci duruma yol açan ekonomik–toplumsal bunalım sürmektedir. Bunun üzerine bir de açık zorbalık binmiştir. Bunalımın devrim yoluyla çözümü, faşist iktidarın devrim yoluyla alaşağı edilmesi zorunluluğu geçerliliğini korumaktadır. Karşı–devrim bunalımı çözemediği sürece, bastırılan devrimci durumun daha büyük bir güçle fişkırması kaçınılmazdır. *İkincisi*, bugün Türkiye’de karşı–devrim egemen olmuştur. Burjuvazi, işçi sınıfına ve tüm emekçilere karşı görülmedik bir vahşetle saldırmaktadır.

Bu koşulların birincisi, faşist diktatörlüğün devrilmesi savaşımını sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi savaşımıyla bağlamayı, devrim propagandasını yoğun olarak sürdürmeyi, devrimci enerji birikimini hızlandırmayı gerektiriyor. İkincisi, faşist diktatörlüğün devrimle yerle bir edilmesi savaşımının bugün savunma aşamasında olduğunu belirliyor.

Faşist diktatörlük, ülkemizde sınıfların karşılıklı yer alımını değiştirmemiştir. Bu nedenle, devrimin yolu üzerine görüşlerimizde değişiklik gerektiren yeni bir durum yoktur. Partimizin *taktiği* değişmemiştir: İşbirlikçi–tekelci burjuvaziye ve emperyalizme karşı, tekel dışı burjuvaziye halk sınıflarından soyutlayarak, kır ve kent küçük burjuvazisinin ve Kürt ulusal hareketinin proletarya hegemonyasında bağlaşıklığını kurarak, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirmek.

Ancak, partimiz bu taktik çizgisini yaşama geçirirken, bugün kullanacağı *yöntemlerde* ve *savaş biçimlerinde* yeni koşulları dikkate alacaktır.

- Parti örgütünü hızla yeni koşullara uygun olarak yeniden örgütlemek ve güçlendirmek günün baş görevidir. Faşizm koşulları, illegal parti örgütlenmesine dün olduğundan çok daha büyük önem kazandırmıştır. Tüm legal olanakları, yığınlarla bağ kurmanın bir aracı olarak kullanmak da büyük önem kazanmıştır.
- Devrim propagandasını, devrimci enerji birikimini hızlandıracak, devrimci durumun yeniden fişkırmasına yardımcı olacak bir içerikle yoğun olarak sürdürmek; faşist diktatörlüğe karşı savaşımı devrim savaşına bağlamak.
- Geçmiş dönemin derslerinin yoğun propagandasını yapmak. Geçmişin deneylerinden ders çıkarmış proletaryanın hegemonyasında bir devrim hareketinin önünde durulmaz bir güç olduğunu göstermek.
- Kaçınılmaz olan yeni devrimci dalgaya proletaryanın hazırlığı için, sosyalist bilincini pekiştirmek, küçük burjuva kaynaklı oportünizmi partisinden söküp atmak, her çeşit burjuva ideolojisine karşı savaşı arttırmak ve körüklenen şovenizme karşı dünya proletaryasının kızıl enternasyonalist bayrağını yükseltmek.
- Faşist iktidarın işçi sınıfına ve emekçi halka karşı ekonomik–siyasal her çeşit zorbalıkla yürüdüğü bugün, ekonomik–demokratik haklar savaşına büyük önem vermek. Bu savaşımı, genel siyasal görevlerle bağlamak.

- Faşist iktidarı alaşağı etmeyi, devrimi hedefleyen ve günün koşullarına uygun çalışan siyasal hareketlerle eylem birliği yönünde ısrarlı çaba harcamak; bunun yanı sıra, işçi sınıfının çıkarlarına uygun düştüğü ölçüde, faşist iktidara karşı olan hiçbir siyasal hareketle eylem birliğini reddetmemek.
- Yavan günlük çalışmaya tam bir komünist cefakârlığıyla daha büyük ağırlık vermek.
- İşçi sınıfına gereksinim duyduğu güç toplama fırsatını sağlayan, onu yersiz ve zamansız çıkışlarla kıdırmayan eylem biçimlerini bulup uygulamak.

Geri çekilmeyi bilmeyen, derslerden öğrenmeyen ve geri çekilme döneminden *saldırıya geçmenin hazırlıkları doğrultusunda* yararlanmayan bir sınıf yenmeyi başaramaz. İşçi sınıfımız şimdi yenmeyi öğreniyor. Türkiye'nin tarihsel yazgısını yerine getirecek, devrimi yapacaktır.

Tanklarla gelen zorbalar devrimle gidecektir!

2. SİYASAL AKIMLAR, ANTI-FAŞİST SAVAŞ BİRLİĞİ VE TKP

Faşist cuntaya karşı Türkiye devrimci güçlerinin anti-faşist savaş birliğini kurma zorunluluğu ve olasılığı ölçülemez biçimde artmıştır. Bu potansiyeli değerlendirmek, birleştirmek ve doğru yolda gelişmesi için çalışmak komünistlerin görevidir.

Doğru bağlaşıklık siyaseti, faşist cuntayı devrim yoluyla alaşağı etmek için güçlü bir anahardır. Ülkemizin bugünkü durumu, sınıfların karşılıklı yer alımının değişmediği ve bağlaşıklık siyasetinin genel çerçevesi *Tezler*'[†]de belirtilmiştir. Konferansımız, bu genel çerçevede içinde, partimizin öteki siyasal akımlara tutumunda ve bağlaşıklık siyasetinde şu noktaları önemle vurgular:

1) Türkiye'de tekel dışı burjuvazinin gerçekten anti-faşist, demokratik bir güç olmadığını olaylar açık biçimde kanıtlamıştır. Tekelci burjuvaziden bağımsız, hele ona karşı hareket yeteneğini her geçen gün yitiren tekel dışı burjuvazi bugün belli rahatsızlıklarına karşı diktatörlükle uzlaşmıştır. İşçi sınıfına ve küçük burjuvaziye ekonomik baskıyla, yine işçi sınıfına ve küçük burjuvazinin siyasal tutum almış kesimine karşı-devrimci terörle saldıran faşist iktidar da tekel dışı burjuvaziye pazarlıkla yanaşmaktadır.

Ağırlıklı olarak tekel dışı burjuvazinin sözcüsü CHP, faşizmin önüne "engel" çıkarmamak için elinden geleni yapıyor. Bu, CHP yönetiminin anti-faşist bir güç olmadığını, faşizme karşı savaş yeteneği olmadığını kanıtlıyor.

CHP yönetiminin yığınlar üzerindeki etkisi hızla azalıyor. Bu parti içindeki sol sosyal-demokrat kesim, yığınların faşizme karşı-devrimci çıkışlarını saptırmak, yeni bir devrimci dalgayı burjuva reformizmiyle boğmak, geçen dönemde sağ yönetimin yaptığını, açık düşen bu yönetimin yerine geçerek yapmak görevlerini üstlenmeye hazırlanıyor. Yeni dönemden yeni bir "umut" olarak çıkmak istiyor.

İşçi sınıfının tekel dışı burjuvaziye karşı taktiğinin temel yönü olan, onu halk sınıflarından soyutlamanın bu dönemde önemi azalmamış, tersine artmıştır. Faşizmin devrim yoluyla devrilmesi için, somut deneylerden de yararlanarak, CHP yönetiminin yığınlar üzerindeki etkisinin silinmesi zorunludur.

İşçi sınıfının tekel dışı burjuvaziye karşı taktiğinin öteki yönü olan tarafsızlaştırmanın da günümüzde önemi artmıştır. Faşist iktidarın her çeşit demokratik görünümü kaldırıp atması, anayasayı, parlamentoyu kaldırması, siyasal partileri kapatması, vb. tekel dışı burjuvazi içinde nitelik olarak düşük ama dikkate alınması gereken bir tepki doğurmuştur. Bu durum, düşman sınıf içinde parçalanma eğilimini körüklemektedir.

Ülkemizde süren bunalımın yeni ve daha güçlü bir devrimci duruma yol açmasını hızlandırmada, burjuvaziye yeniden yönetemez duruma getirmede, onun içindeki her çeşit çelişkiden yararlanmak, çatlakları büyütmek önem taşımaktadır.

2) Faşist iktidar küçük burjuvaziye karşı yoğun bir beyin yıkama kampanyası yürütüyor. "Adalet", "terörizmi önleme", "Atatürkçülük" demagojileriyle bu sınıf içinde kendisine taban oluşturmaya çalışıyor. Siyasal alanda da bu ideolojik saldırıyı şiddetli bir baskıyla destekliyor.

[†] *İşçinin Sesi*, "Yeni dönemin özellikleri ve parti taktiğinin genel çerçevesi üstüne tezler", sayı 151, 152, sayfa 7-12, 7 Mart 1982. [Hazırlayanın notu.]

Küçük burjuvazi doğası gereği ideolojik saldırılardan, siyasal baskılardan etkileniyor. Ancak, faşist iktidar aynı zamanda bu sınıfın ekonomik–demokratik haklarına saldırıyor. Örgütlerini dağıtıyor. Hızla mülksüzleşmeye itiyor. Vergi yasası ve tarıma ilişkin önlemlerin gösterdiği gibi, “kemerleri sıkma” ve “özveri” isteğini zorla uyguluyor. Faşist diktatörlüğün küçük burjuvaziyi daha da yoksullaştırmaktan başka izleyecek bir yolu olmaması, küçük burjuvazinin faşist diktatörlüğe yandaş oluşunu yüzeysel ve geçici kılmaktadır.

Faşist diktatörlüğü devirme savaşımında, geniş küçük burjuva yığınlar üzerindeki her türlü burjuva etkileri kırmak, onları proletaryanın hegemonyasına kazanmak, sonuç belirleyici önem taşımaktadır. Bunun için çalışmak komünistlerin görevidir.

Devrim perspektifinin kaybolmadığı bugünkü gerici dönem içinde küçük burjuva siyasal akımlarla bağlaşıklık kurarken aranacak en önemli ölçüt, yine reformcu mu, devrimci mi olduklarıdır. Ancak, faşist bir iktidarın varlığıyla bu öz yeni bir biçim altında ortaya çıkmaktadır: Faşizme karşı savaşa yetenekli olup olmamak. Faşizme karşı savaşa yetenekli akımlar, yani *gerçek anti-faşist* akımlar, faşist diktatörlüğü *halkın zoruyla* yıkmayı hedefleyen ve bu yolda çalışan akımlardır. Anti-faşist siyasal akımlarla, ideolojiden ve örgütsel bağımsızlıktan ödün vermeden eylem birliği yapmak partimizin temel tutumudur.

Anti-faşist savaş yeteneğini belirlerken, anti-Sovyetizm ölçütünü özel olarak öne çıkarmak, anti-faşist savaştan kaçmanın bir kılıfıdır. Görünüşte ne olursa olsun, özde komünistlerin dışında tüm siyasal akımlar şu ya da bu ölçüde anti-Sovyet’tir. Birlikte savaşılması gereken akımları belirlerken böyle bir ölçüt yerine, ülkenin içinde bulunduğu koşulların belirlediği hedefleri hedef koymayı, bunlar için çalışmayı ele almak tek bilimsel, tek devrimci ölçüttür. Dünya devriminin, bununla bağlı olarak Sovyetler Birliği’nin de gerçek çıkarı Türkiye’de devrimdir. Bu yolda savaşan akımlarla eylem birliği yapılabilir, yapılmalıdır. Ayrıca, anti-faşist eylem birliği öteki akımların yanlışlarına, bu arada anti-Sovyet tutumlarına karşı ideolojik savaşı dışlamaz.

Uzun bir süredir ülkemizde küçük burjuva siyasal akımlar arasında yılgınlık ve dağılma vardı. 12 Eylül bu süreci hızlandırdı. Bir bölümü hızla “liberal” burjuvaziye yaklaştı. Bu hareketlerin çoğunun, düzenli bir geri çekilmeye yetenekli olmadıkları açığa çıktı.

TİP, TSİP gibi küçük burjuva sosyalist partiler dün “ileri” hedefler göstermelerine karşın, bu hedefe ulaşmanın tek yolu olan devrime ve devrimci çalışmaya yanaşmayarak, ileri hedefleri sulandırıyorlardı. Bugün de cuntanın anti-faşist bir savaşla yıkılması gerektiğini söylemelerine karşın, bunun devrim yoluyla yapılmasını savunmuyorlar. Çalışmalarını devrimci bir temelde yürütmüyorlar. Böylece anti-faşist savaş sözleri öz olarak reformcu bir nitelik alıyor. Komünistler, eski burjuva illüzyonlarının, şimdi de yanlış anti-faşist “savaş” illüzyonları olarak çıkmasını engellemek için ideolojik savaş vereceklerdir.

Özellikle büyük kentlerde yoğunlaşmış öğrencilere dayanan, hızlı bir dağılma süreci içinde olan devrimci küçük burjuva akımların devrimci kadroları harcayan tekil çıkışları ikna yoluyla engellenmelidir. Eylem birliği yolları ısrarla aranmalıdır.

Kürdistan’ın geniş kır ve kent küçük burjuva yığınlarına dayalı Kürt devrimci–demokrat akımlar, anti-faşist akımlar arasında özel bir yer tutmaktadır. Faşist diktatörlüğün şovenizmi kışkırttığı, Kürt halkına kanlı saldırılara geçtiği bir sırada, enternasyonalizmin bayrağını yükseltmek, Kürt ulusunun ayrılma dâhil, tüm haklarını savunmak ve bu temelde Kürt devrimci–demokrat akımlarla eylem birliği kurmak önem taşıyor.

3) 12 Eylül faşist darbesinin gelişinde TKP’nin oportünist yönetiminin tarihsel suçu vardır. Bu oportünizm cuntanın faşist olmadığını öne sürerek, faşizmi MHP ile sınırlamayı sürdürerek,

12 Eylül sonrasında bu suçu “tarihsel ihanet” düzeyine çıkartmıştır. Cuntayı faşist odakları dağıtmaya çağırıyor. Şili örneği bir “muhalifler ortaklığı” kurmaya çalışıyor.

Menşevikler tam BİP yoluyla legale çıkmayı düşünürlerken faşist darbeden sonra BİP adını geri çektiler. Ancak “darbeden sonra işçi sınıfı partileri arasında birlik olanakları genişledi” diyerek, küçük burjuva sosyalist akımlarla kurmayı düşündükleri birliği, yeni ad ve biçimlerle işçi sınıfına yeniden dayatmaya çalışıyorlar. Konferansımız, işçi sınıfının siyasal birliği adına bu tür girişimlere karşı ileride de işçi sınıfını uyanık olmaya çağırır.

İşçi sınıfının gerçek siyasal birliği ancak komünist partisinde, onun sınıf siyaseti çevresinde oluşabilir. Bunu güçlendirmenin baş koşulu yoğun ideolojik savaşım ve işçi sınıfına doğruları gösterecek, bilinç bulanıklığı yaratan akımların yanlışlığını pratikte sergileyecek siyasettir.

İşçi sınıfının uzun erimli çıkarlarına ters düşmeden, ideolojiden ödün vermeden çeşitli siyasal örgütlerle geçici ve sınırlı uzlaşmalara, eylem birliğine girilebilir. Bu tür eylem birliği, işçi sınıfının birliği değildir. İşçi sınıfına yanlışları sergileyebildiği, doğruları göstererek, onu Leninci siyaset çevresinde daha yığınsal toplayabildiği ölçüde, işçi sınıfının siyasal birliğini güçlendirmede bir araçtır.

İşçi sınıfımız TKP içindeki oportünizmi yıkmadan, partimizi ondan arındırmadan tarihsel görevini yerine getiremez. Komünistler, Menşeviklere karşı ideolojik savaşımı daha da hızlandırmalı, komünist adına yakışmayan bu oportünizmi partiden kovarak yeni devrimci dalgayı Leninci TKP'yle kucaklamalıdır.

4) Türkiye devrimci güçlerinin anti-faşist savaş birliğini kurmak için önemli fabrika ve semtlerde, bölgelerde halkın içine gömülü, yığınlarla bağlı illegal, anti-faşist savaş merkezleri kurulmalıdır.

Partimizin yöneticileri, sorumlu oldukları bölgelerde tüm devrimci güçlerle düzenli görüşmek, bilgi alış-verişi yapmak ve çalışmalarımızdan onları haberdar etmekle yükümlüdürler.

5) Konferansımız, TKP'nin Leninci güçlerinin öteki siyasal akımlara karşı tutumunu şöyle özetler:

- Faşist diktatörlüğü halkın zoruyla yıkmaya doğrultusunda savaşan anti-faşist devrimci güçlerle eylem birliği bu dönemin en önemli görevlerinden biridir.
- Reformcu güçlerle de geçici ve sınırlı uzlaşmalara girilebilir. Burjuvazi içindeki ilişkilerden sınıf savaşımının çıkarları doğrultusunda yararlanılmalıdır. Kendine güvenen, sınıfına doğru bilinç veren bir partinin bundan korkması için bir neden yoktur.

3. BURJUVA İDEOLOJİSİNE KARŞI SAVAŞ

Burjuva ideolojisi, kapitalizmin kalıcılığını, burjuva toplum düzeninin mutlaklığını propaganda eden dünya görüşüdür. İşlevi, yığınların bilincini burjuvazinin çıkarları doğrultusunda biçimlendirmek ve böylece burjuvazinin siyasal egemenliğini sürdürmesini sağlamaktır. Burjuva ideolojisi, kapitalist üretim biçiminin işleyişindeki kökleriyle, dev gibi üst yapısıyla (hukuku, kurumları, basın–yayın aygıtı, terör aygıtları, vb.) tüm toplumun üstüne çökmüştür. Her köşeye, her deliğe sızar. Halk yığınları bir yana, devrimcilerin, komünistlerin de burjuva ideolojisinin etkisinden sıyrılabilme için yoğun ve sürekli çaba harcamaları gerekir. Burjuva ideolojisine karşı sürekli ve tutarlı savaş, devrimin ön koşuludur ve komünist partisinin her zaman en başta gelen görevidir.

Burjuva ideolojisi, her ülkenin tarihsel gelişimi içinde somut kimliğe bürünür. Türk burjuvazisi için bu kimlik, Kemalcilik–Atatürkçülük olmuştur. 60 yıldır devletin resmi ideolojisi olan Atatürkçülük, bugün faşist cuntayla birlikte gericiliğin yığınlar üzerindeki güçlü ve inatçı ideolojik etkisini oluşturmaktadır.

Faşist iktidar, halka, emekçi yığınlar karşı ideolojik alanda Atatürkçülüğe sarılmıştır. Hükümette, ya da muhalefette her türlü uygulaması ile 12 Eylül faşist darbesinin yolunu temizleyen sosyal–demokrasi her zaman Atatürkçülüğü kendine bayrak edinmiştir. İşçi sınıfını oportünizmle zehirleyen Menşevikler “sol” Kemalcileri, “gerçek” Atatürkçüleri “cephe”ye çağırarak, Kemalciliğin anti–emperyalist olduğunu, cuntanın bunu çarpıttığını söyleyerek “savaşıyorlar”. Üçünün de ortak bölümleri Atatürkçülüktür.

Kemalciliğe–Atatürkçülüğe karşı yoğun ideolojik savaş verilmeden yürütülecek “cuntaya karşı savaşım”, reformist bir savaşım olmaktan öteye geçemez.

Bugün faşist cuntaya karşı tutarlı bir ideolojik savaş örgütlemek gerekiyor. Bu savaşın doğru yürütülmesi, vurulacak ana hedefi şaşırılmamak, fakat hem oportünizme, hem sosyal–demokrasiye karşı can alıcı önem taşıyan ideolojik savaşı da bir an olsun boşlamamak anlamına gelecektir. İşte bugün burjuva ideolojisine karşı savaş, Kemalciliğe–Atatürkçülüğe karşı savaş olarak böyle bir önem kazanmıştır.

Kemalcilik, 600 yıllık Osmanlı devletinin egemen sınıflarının deneyleri üzerinde biçimlenen ve bu deneylerden çok şeyi kendi bağrında barındıran bir ideolojidir.

Kemalciliğin biçimlenişi, Osmanlı İmparatorluğu’nun yapısına ve bu yapının geçirdiği evrime bağlı olmuştur. Osmanlı İmparatorluğu, merkezi feodal bir imparatorluktu. Osmanlı İmparatorluğu’nda kapitalizm, geliştiği kadarıyla, imparatorluğun dağılma sürecine paralel olarak ve ağırlığıyla merkezi otorite aracılığıyla Prusya tipi yoldan gelişti. Bu süreçte ortaya çıkan burjuvaziye ve burjuva ideolojisine damgasını vuran önemli bir faktör, Osmanlı İmparatorluğu’nun *sömürgeci bir yarı–sömürge* olmasıdır. Bu durum, imparatorluk içinde boy veren Türk burjuva ideolojisinin ta başından, devleti korumak ve kopup giden sömürgeleri yeniden elde etmek açılarından statükocu ve yayılcı bir karaktere sahip olmasına neden oldu.

Osmanlı İmparatorluğu’nda burjuvazi Prusya tipi kapitalistleşmenin bir sonucu olarak eski egemen sınıf arasında boy verdi ve bu nedenle baştan beri statükoyu koruma doğrultusunda tutucu bir tutum takındı. İmparatorluğun sömürgelerinde burjuva hareketlerin gelişmesi ve bu

sömürgelerin teker teker bağımsızlığa yönelmesi, yani statükoyu bozması da, bu burjuvazinin çok daha tutucu olmasını beraberinde getirdi.

İmparatorluğun dağılmasını, eski sömürgelerin kopuşunu durdurmak isteyen merkezci egemen sınıf ve yeni biçimlenmeye başlayan burjuvazi, önceleri Osmanlıcılığı savundular. Osmanlıcılığın özü, sömürgelerin kopmasını engelleyecek *güçlü* bir imparatorluk, dünyadaki gelişime ayak uyduracak “yenilikçi” bir imparatorluk düşüydü. Ancak, özellikle Avrupa’daki sömürgelerde burjuvazinin daha gelişmişliği ve burjuva devrimleri Avrupa’ında ulusal devletlere yönelmenin ağır basması, bu düşün gerçekleşmesini olanaksız kıldı ve İmparatorluğun Avrupa parçası kopup gitti.

Bu durum karşısında Türk burjuvazisinin sarıldığı ikinci tutum, İslamcılık oldu. İslamcılığın amacı, imparatorluktan kopan Hıristiyan Avrupa ülkelerinin yerine imparatorluk içinde kalan Müslüman ülkeleri elde tutmaktır. Fakat merkezi otoritenin güçsüzlüğü, Müslüman ülkeleri denetleyememesi, bu amacın gerçekleşmesini de engelledi. Bu ülkelerde burjuva kıpırdanışların boy vermesi ve emperyalistlerin bu hareketlere dayanarak bu bölgelere el koymak için çeşitli manevralar çevirmesi sonucunda, özellikle Abdülhamit döneminde en üst düzeyine çıkmış bulunan İslamcılık etkinliğini yitirmeye başladı.

Türk burjuvazisinin bu durum karşısında tutunduğu üçüncü dal, Pan-Türkizm oldu. Pan-Türkizm, önce Hıristiyan Avrupa ülkelerinin, sonra İslam ülkelerinin birbiri ardına imparatorluktan kopuşu karşısında, bütün varlığıyla statükoyu korumaya, dağılan imparatorluğu toparlamaya çalışan Türk burjuvazisinin dünyadaki Türkleri birleştirme çabasıdır. Ziya Gökalp’ların, Enverlerin, Talatların ideolojik ve siyasal önderliğini yaptıkları bu saldırgan ve yayılcı burjuva ulusçuluğu, I. Dünya Savaşı sonundaki yenilgiyle, Kafkasya’da orduların kırıdırılmasıyla ve Turan düşünün parçalanmasıyla noktalandı. Böylece 1917–18 yıllarında tamamen Anadolu’ya sıkışan Türk burjuvazisi, Türkiye Türkçülüğünü zorunlu bir dördüncü durak olarak benimsemek ve daha sonra yeniden *yayılmak* umuduyla “gerçekçilik” sınırlarına çekilmek zorunda kaldı. Kemalcilik–Atatürkçülük, bu dördüncü durağın adıdır.

İşte Kemalciliğin biçimlenmesi bu tarihsel gelişme üzerinde oldu. Kemalcilik, hem ideolojik olarak, hem de Kemalci kadroların kimlikleri açısından bu tarihsel sürecin kesintisiz mirasçısıdır.

Türk burjuvazisinin egemen ideolojisi olan Atatürkçülüğün biçimlenişinde rol oynamış başlıca etkenler ve bunların sonuçları şöylece özetlenebilir: Sömürgeci bir imparatorluğun burjuvazisini yansıttığından yayılcıdır. Yarı-sömürgeleşen ve çökmekte olan bir ülkenin burjuvazisini yansıttığından statükocudur. Ağırılığıyla Prusya–tipi kapitalistleşmeyle oluşan bir sınıfı yansıttığından hiçbir zaman demokratik olmamıştır. Tarih sahnesine yaşlı doğmuş bir sınıfı yansıttığından karşı–devrimcidir.

Kemalci hareketin Kurtuluş Savaşı’nda gördüğü işlevle Kemalciliği ortaya çıkaran bu tarihsel gelişme süreci ve Cumhuriyet sonrası birçok uygulama mutlaka birlikte ele alınmalıdır. Bunun tersi bir tutum, Kemalci hareketin *nesnel* olarak belirli bir tarihsel anda gördüğü sınırlı ilerici işlevi mutlaklaştırmayı ve bunu günümüze dek uzatmayı beraberinde getirir. Bu tutum, partimizi yıllardır Kemalciliğin sol kanadı olarak çürüten likidatör oportünistlerin burjuva kuyrukçusu tutumu olur. Kemalci hareketin belirli bir tarihsel anda sınırlı nesnel ilerici işleviyle Kemalci ideolojinin şoven, sömürgeci ve anti-Sovyet özünü bir bütün olarak ele almak yerine, Kemalci kadroları keyfi olarak bölmek ve bu sınırlı ilerici işlevi M. Kemal’e, gerici özü de Kemalcilikten bir “sapma” olan öteki kadrolara mal etmek bu oportünist anlayışın sonucudur.

Türkiye Komünist Partisi'nin ilk lideri M. Suphi yoldaşın ve öteki 14 yoldaşımızın katli *başta* M. Kemal olmak üzere tüm Kemalci kadronun bilinçli cinayeti olduğu halde, oportünistlerin M. Kemal'i bu cinayetten ayrı tutmaları ve cinayetin sorumluluğunu "K. Karabekir gibi gerici paşalara" mal etmeleri, partimizin tarihine, ölülerimize, komünistlere karşı ihanettir.

Kemalci yönetimin 1919, 1925, 1929 ve 1937–38 yıllarında Kürt halkına karşı giriştiği kıyımlar, Osmanlı İmparatorluğu'nun fetihçi ve çapulcu geleneğinin bir devamıdır. Kemalci yönetim, burjuvazi rahat nefes alır almaz, Kürdistan ülkesini yok saydı, Kürtlerin varlığını hem inkâr etti, hem de onu ortadan kaldırmaya çalıştı. Sözde bağımsız Hatay Devleti'nden yana görünerek, ilk fırsatta Hatay'ı kendi ülkesinin sınırlarına kattı. Güneş dil teorisi gibi maskaralıklarla dünyada her şeyi Türk olmaya, Türkçeye bağlamaya çalıştı.

Kemalci burjuvazi II. Dünya Savaşı sırasında açıktan açığa Alman faşistlerini destekledi. Savaşın en zorlu döneminde orduyu Sovyet sınırına yığdı. Savaştan sonra soğuk savaş kışkırtıcılığında aktif bir rol oynadı.

Bu gerçekler ışığında bakıldığında faşist cuntanın Kemalciliğe–Atatürkçülüğe sıkıca sarılması hiç de şaşırtıcı değildir. Sömürgeci bir geçmişin mirasçısı olan fakat daha güçlü emperyalist burjuvazilerden tokat yemiş bulunan Türk burjuvazisinin ideolojik evriminin dördüncü durağı olan Atatürkçülük, bugün Türk burjuvazisinin ülkeyi emperyalist bir konuma yükseltmek için kullandığı şovenist–yayılmacı bir ideolojidir. Bugün Kemalcilik Türk burjuvazisinin emperyalistleşme aşamasının ideolojisi olarak yeni bir ivme kazanıyor. Faşist cunta, liberallerin ve oportünistlerin katkılarıyla Kemalciliğe kazandırılan popüleriteden yararlanarak, hem yığınlar üzerinde faşizmin ideolojik etkinliğini artırmaya, hem de bölgemizde Sovyetler Birliği'ne ve Arap halklarına karşı ciddi bir tehlike oluşturan yayılmacı bir Türkiye dikmeye çalışmaktadır.

Türk burjuvazisi dışa açılma gereksiniminin bir sonucu olarak Kuzey Kıbrıs'ı işgal etmiştir. Faşist cunta Kuzey Kıbrıs'ın Türkiye'nin ayrılmaz bir parçası olduğunu açıkça söylemektedir. Daralmış ve paylaşılmış bir dünya emperyalist sistemi içinde yayılma gereksinimi duyan finans–kapitalin Kıbrıs'ın dışında öteki Ortadoğu ülkelerine karşı da saldırgan bir tavır alması büyük bir olasılıktır. Basında Kerkük ve Musul üzerine açılan kampanya bunun ciddi bir belirtisidir.

Askersel olarak daha güçlü, NATO'nun bölgeye dolaysız müdahale etmesinin bir manivelası, Ortadoğu'da "öncülüğe" gürleşen bir Türkiye'nin Sovyetler Birliği için de bir tehdit unsuru olduğu açıktır. Atatürkçülüğün özünde anti–Sovyetik bir ideoloji olmadığını öne sürmenin hiçbir gerçek temeli yoktur. Atatürk–Lenin dostluğu gibi sınıfsal özden yoksun yakıştırmalara dayanmak affedilmez bir bilinç bulandırmadır.

Geçmişte Kemalci yönetimler İslamcılığı çıkarları gerektiğinde nasıl kullandıysa, bugün de faşist cunta aynı yöntemi kullanmaktadır. Faşist cuntanın İsrail'le diplomatik ilişkilerini asgari düzeye indirdiği, Ortadoğu'da Türkiye'nin "öncü" olduğundan sık sık söz edilmeye başlandığı bugünlerde kullanılan İslamcılık, Türk finans–kapitalinin Arap ülkeleri üzerindeki etkinliğini artırmaya çalışmasının bir manivelasıdır.

Atatürkçülük, tüm bu uygulamaları, özünde var olan ve faşizmin rahatça üreyebileceği özellikleri nedeniyle kolayca kapsayabilmektedir. Atatürkçülük tarihsel gelişimi içinde faşist bir ideoloji olarak ortaya çıkmadı. Ama "sınıfsız–imtiyazsız kaynaşmış toplum", "tek parti–tek şef", "merkezi–güçlü devlet" gibi temel önermeleriyle, bugün emperyalistleşmekte olan finans–kapitalin istemlerine güzelce uymaktadır. Faşist iktidarın Atatürkçülüğe sarılması, onun hem bu özelliklere sahip olmasından, hem de burjuvazinin egemen ideolojisi olmasından ileri gelmektedir. Korporatif toplumu, monolitik devlet yapısını oluşturmaya koyulan faşist cuntanın sınıf-

lar arası barışı, güçlü devlet anlayışını, toplumda özveriyi ve bürokratik disiplini Atatürkçülükle bağlaması boşuna değildir.

Bütün bu gerçekleri göz önünde bulunduran Konferansımız, Atatürk yılı gibi kampanyalarla yurt içinde ve UNESCO aracılığıyla da yurt dışında popülerize edilmeye çalışılan ve faşist cuntaya ideolojik temel oluşturan Atatürkçülüğe karşı ideolojik savaşın hem yurt içinde, hem de yurt dışında yükseltilmesini acil bir görev saymaktadır.

4. EKONOMİK SAVAŞIM VE SENDİKAL HAREKET

1968’lerde başlayan devrimci durum, kendini beş yüz binlik işçi çıkışlarıyla, yoğun direnişlerle gösterdi. İşçiler birkaç kez burjuvazi ve devletiyle silahlı karşı karşıya geldiler. Türkiye, 70’li yıllarda, Avrupa’da sınıf savaşının en sert ve keskin geçtiği ülke oldu. Türkiye işçi sınıfının çıkışlarının yığınsallığı, içeriği ve kullandığı yöntemler, bunun en açık kanıtıdır.

İşçi sınıfındaki bu kendiliğinden kabarma, oportünizmin ideolojik ve örgütsel etkisiyle hapşedildi. Bunda, oportünistlerin sendikalardaki tutumu önemli rol oynadı.

Sendikalar sınıf örgütleridir. Komünistler, “sendikaların er ya da geç kendi görüşlerini benimseyeceğini bilirler. Geleceğin kendi düşüncelerine ait olduğuna inanırlar ve bu nedenle olayları zorlamaz, sendikaları dürtüklemeyiz, onları etiketlemeyiz, bölmezler. Ama sürekli ve güvenli Marksist propagandalarını yürütürler”. TKP’nin Menşevik yönetimi, sendikalarda bu Leninci ilkeyi çiğnedi. Yönetime gelmede entrikacı yöntemler uyguladı. Sosyal–demokrat sendika ağalarını “komünistleştirerek” onlarla uzlaştı.

Komünistler, sendikal birliği gözetirler. İşçilerin büyük sendikalarda toplanmasından yanadırlar. Sarı yöneticileri devirme olanakları varken, devrimci durum bu olanakları daha da artırmışken, tabanı olmayan küçük sendikalar kurmak, işçileri buraya çağırarak, öncü devrimci işçilerle yığınları birbirinden koparmıştır. Kapitalizm koşullarında, sendikaların bölünmüşlüğü bitmeyecektir. Bir sendikada komünistlerin artan etkinliği karşısında, burjuvazi mutlaka bölme girişiminde bulunacaktır. Ancak oportünistler bu yöntemi uygulamada burjuvaziden hiç geri kalmadılar. TKP’nin Menşevik yönetimi, “küçük olsun, benden olsun” mantığıyla, tabelâ sendikalar kurdurdu. Küçük burjuva devrimcisi akımlar da aynı yolu izledi. Bu tutum, oportünizm ve küçük burjuva devrimcisi akımların hem kendi ideolojilerine, hem işçi yığınlarına olan güvensizliklerini gösterdi.

Komünistler, sendikaların örgütsel bağımsızlığını, siyasette partiye bağımlılığını savunurlar. Burjuvazi sendikaların “tarafsız” olması gerektiğini söylüyor. Sarı sendikacılar yalnızca “bağımsızlıktan” söz ederek aynı şeyi yineliyorlar. Oportünistler ise, “örgütsel bağımsızlığı, siyasette partiye bağımlılığı” sözde kabul ediyorlar. Yönetime geldikleri sendikalarda bu ilkeyi iki kat çiğnediler. Bir yandan, sendikaları partinin örgütü gibi kullandılar. Sendikalara etiket yapıştırdılar. Öte yandan, partiyi sendikaların kuyruğuna taktılar. Parti eylemini, propagandasını sendikal çerçevede tuttular.

“Sendika içi demokrasi” de, “örgütsel bağımsızlık” gibi çarpıtılan konular arasındadır. Oportünizm ve burjuvazi, sendikalarda üyelerin söz, karar sahibi olmasını, kendi örgütlerini denetlemelerini engellemede birbirlerini aratmadılar. Sendika yönetimlerini tutabilmek için, tasfiyeciliği tek yöntem olarak seçtiler. Öncü devrimci işçiler görevden alındı, üyelikten ihraç edildi. Sendika kongreleri, devrimcilere, komünistlere karşı savaş alanına çevrildi.

Partinin Menşevik yönetimi, sendikalara “savaşım “ hedefleri olarak kapitalizmin ve sınıf savaşımının ulaştığı gelişkinlik düzeyinin çok gerisinde kalan hedefleri gösterdi. İstemleri burjuvazinin kabul sınırları içinde tuttu. Bu geri hedeflere varabilmek için de, sınıfın enerjisini tüketici, barışçı eylem biçimleri önerdi. Uzun, kademeli grevler işçi sınıfına, sendikalara karşı işleyen silah durumuna geldi.

Özetle, 12 Eylül öncesi dönemde sendika ile parti arasındaki sınırlar yok edildi. Sendikalar partinin görevlerini üstlendi. Fabrika parti örgütlenmesi sendikalara dayandırıldı. Partinin eylemi, propagandası sendikal düzeye hapsedildi. Parti, bütünüyle *sendikal siyaset* izledi. Bu tutum, hem sendikaları, hem de partiyi güçten düşürdü. Ne partide sendikayı bulmak, ne de sendikada partiyi bulmak olanaklı olmadı.

12 EYLÜL FAŞİST DARBESİYLE EKONOMİK–SENDİKAL SAVAŞIM YENİ BİR ÖNEM KAZANIYOR

12 Eylül faşist darbesiyle girilen yeni dönemde ekonomik–sendikal savaşım yeni bir önem kazanmıştır. Bunun nedenlerini başlıca 4 noktada toplayabiliriz.

1) 12 Eylül faşist darbesiyle, üniformalı finans–kapital devleti eline aldı, çıplak diktatörlük kurdu. Hızla, devlet tekelci kapitalist örgüyü derinleştirme ve korporatif bir toplum yaratma yoluna daldı.

Bu ortamda devlet, işçi–işveren ilişkilerinde, ücret, toplu sözleşme, sosyal güvenlik, kıdem tazminatı gibi işçiyi doğrudan ilgilendiren her konuda *tam* bir taraf oldu. Öyleyse çalışanların yükseltecekleri her çeşit ekonomik–sendikal istem *doğrudan* devleti, faşist cuntayı karşısına alacaktır. Bugün Türkiye’de ekonomik savaşım süregelen biçimde siyasal nitelik kazanmıştır. Siyasal savaşım, sınıf savaşımı demektir.

2) Emperyalistleşerek sorunlarını “çözmek”, olgunlaşmış ama şimdilik gerçekleşmemiş ve gerçekleşirse de büyük olasılıkla çözümlü sağlamayacak, ülkeyi bir alt–emperyalist ülke olarak daha karmaşık çelişkiler içine sokacak bir istek durumundadır. Bu nedenle Türkiye finans–kapitali, varlığını sürdürürebilmek için asıl olarak ülke içinde sömürüyü aşırı yoğunlaştırmak, bu arada iyice keskinleşen sınıf çelişkilerini de “bastırmak” zorundadır. İşçi sınıfı ve emekçileri karşısına almak zorundadır. Ülkemizde ancak devrimle çözülebilir bir durum sürmektedir. İşçi sınıfının gerçekçi ekonomik–sendikal ve demokratik istemleri bugün *düinden daha fazla* olarak ancak devrimle alınabilir durumdadır. Bu, işçi sınıfının öncü güçleri önüne, devrim savaşında, faşist cuntayı devirme savaşında geniş olanaklar açıyor.

3) Faşist cunta, yığınlar karşı–devrimi benimsediği için değil, devrime, devrimci güçlere inançsızlık duyduğu için geldi. Bu durum ve karşı–devrimin gücü, geniş kesimleri hızla siyaset dışına, yılgınlığa, pasifliğe itiyor. Ekonomik–sendikal haklar uğruna savaş bu nedenle, 12 Eylül’den önce başlayan, 12 Eylül’le iyice hızlanan bu eğilimi değiştirmek, gerilemeyi düzenli geri çekilişe ve yeniden saldırıya dönüştürmek için önemli bir hareket noktasıdır. Bunun yanında, sınıfın geri kesimlerini yeniden savaşa çekmek için de güçlü bir araçtır.

4) Faşist cunta, ilk günden işçilerin her türlü kazanımına saldırmakla işe başladı. Sendikalar kapatıldı. İlerici–devrimci işçiler, sendikacılar tutuklandı. Toplu sözleşmeler, ücretler donduruldu. Kıdem tazminatları düşürüldü. Grev yasağı kondu. İşyerlerinde özel güvenlik örgütleri kurulmaya başlandı. İlerici sendikaların üyeleri, silah zoruyla istifaya zorlanıyor. Öncü işçiler başta olmak üzere, yığınsal işten çıkarmalar sürüyor. Dolayısıyla, zaten aşırı sömürü altında olan işçi sınıfımız çok daha sınırsız bir sömürü ve zorbalık altına girdi. Her çeşit ekonomik ve sendikal hakları elinden alındı. Bu haklar için savaşmak, en somut olarak işçi sınıfımızın sağlığı, geleceği açısından büyük önem taşımaktadır.

Ekonomik ve sendikal haklar savaşımının bugün kazandığı yeni öneme değinirken, bu konuda da oportünist ve komünist tutumun birbirinden ayrıldığını belirtelim.

Oportünist, 12 Eylül faşist darbesiyle gelen ortamda *yalnızca* ekonomik–sendikal ve demokratik savaşımları geveler. Bunu da devrimi *engellemek* için yapar. “Faşist cuntayı yıkalım” yerine, “iş–ekmek–özgürlük” der. Bu, dün olduğu gibi, bugün de sendikal siyaset düzeyinde kalmak demektir. Faşist cuntanın kanlı yönetimi altında bu istemlerin gerçekleşebileceği hayallerini besler.

Komünist, bu istemleri cuntayı yıkmamanın, devrimi yapmanın zorunluluğunu yığınlara göstermek için kullanır. Zorbalık yıkılmadan bunların elde edilemeyeceğini, savaşın yönünü *devlete el koyma* yönünde tutmak gerektiğini anlatır. Tüm ekonomik, sendikal ve demokratik istemleri günün ana görevine, faşist cuntayı yıkmaya görevine bağlar. “iş–ekmek–özgürlük” değil, “iş–ekmek–özgürlük için faşist cuntayı yıkalım” der.

Genel olarak ekonomik–sendikal ve demokratik istemlerin yoğun ajitasyonu demek, bu istemlerin belgileşmesi de demektir. İstemler savaşım odaklarıdır. Bunları belgileştirmekten çekinmeyelim. Tersine, yığından soyutlanmayı getirecek bir sekterlik olur. Ama tüm böyle kesimsel istemleri (dolayısıyla belgileri), ana isteme bağlayalım.

Günün ana hedefi, ana belgisi, faşist cuntayı yıkmaktır.

Günün acillik kazanan bir sorunu da sendikal çalışmadır. Korporatif toplum ve devlet yapısına ulaşmayı amaçlayan cunta, tüm toplumu faşist bir devletin altında örgütlemeye çalışıyor. Devletin uzantısı olacak tek sendikada işçiyi asker, sendikacıyı ona komutan yapmaya çalışıyor.

Komünistler, sendikal birlikten yanadır. Ama yaşamın acı bir şakası gibi bugün faşistleştirilen bir devletin parçası yapılmaya çalışılan Türk–İş, tek sendika olarak karşımıza çıkıyor. Bu istenen bir durum değildir. DİSK’in kapatılması yoluyla, sendika seçme özgürlüğünü kaldırarak gerçekleştirilmeye çalışılan zorla birleştirmeye karşı sesimizi yükselteceğiz.

Öte yanda, komünistler gerçekçi olmak zorundadırlar. Tutum belirlerken isteklerden değil, var olan durumdan hareket etmelidirler. Bugün, örgütsüz kalan geniş bir işçi kesimi, özellikle sınıfın geri kesimleri Türk–İş’e üye olmaktadır. Türk–İş de henüz faşist bir sendika değildir. Burada yapılacak çalışma büyük önem kazanmıştır ve de bu çalışmanın ilk odağı, Türk–İş’in faşistleştirilmesine karşı durmaktır.

Faşist iktidarın bu kudurmuş gidişi uzun sürmeyecektir. Cuntanın işçilerin karşısına dikmeye çalıştığı faşist tek sendika silahı, doğru bir çalışmayla, yarın işçilerin faşizme karşı çevirebileceği en güçlü silahlardan biri durumuna getirilebilir.

Bugün yapılması gereken, *sendikal konuda* işçi yığınlarının eğilimine kulak vermek, yığından kopmamaktır. Tersine bir tutum, ileri işçileri işçi yığından soyutlayacak ve kırdıracaktır. Oysa bugünkü toplumsal–psikolojik ortamda, daha da önemlisi bugünkü güçler dengesi altında komünistlerin, öncü işçilerin geniş işçi yığından soyutlanmaması, düzenli geri çekilişin vazgeçilmez yönüdür.

Komünistler bu dönemde Türk–İş içinde çalışmaya özel bir önem vermelidirler. Öte yanda, Türk–İş içinde çalışma yürütecek ileri işçilerin bir iç örgütlenmesi olması gerekir ki, bu sendikanın geri ve faşistleştirilmeye çalışılan yapısı içinde erimesinler, onu anti–faşist devrim savaşımı yönünde değerlendirebilsinler.

Bugünkü ortamda, illegal anti–faşist savaşım merkezleri bu görevi de üstlenmiştir. Bu merkezlerin dışında ayrı bir illegal sendikal örgütlenmeye gitmek güçleri bölecek, illegal sendikal çalışmayı geri bir düzeye sınırlayacak, anti–faşist örgütlenmeleri de güçlü bir silahtan yoksun bırakacaktır.

Bu gerçeklerden yola çıkan II. Konferansımız;

1. İşçi sınıfının ekonomik–sendikal, demokratik istemleri üzerinde yoğun bir ajitasyon yürütülmesini;
2. Tüm bu istemlerin günün ana hedefine, faşist cuntayı devrimle devirme hedefine bağlanmasını;
3. Açık olan tüm sendikalarda yönetimde kimin olduğuna bakmadan aktif bir çalışma yürütülmesini;
4. Bu sendikaların altına, ileri işçilerin illegal anti–faşist örgütlenmesinin döşenmesini;
5. Bugün illegal çalışmanın yalnızca parti sempatizanlarına ya da ileri işçilere değil, tüm işçi sınıfına önerildiğinin yoğun propagandasının yapılmasını;
6. EK'ya bağlı Sendika Bürosu'nun yeni döneme uygun biçimde düzenlenmesi ve yetkinleştirilmesini karar altına alır.

5. ULUSAL SORUN VE SÖMÜRGELER SORUNU

Proletaryanın sınıf düşmanı burjuvaziye karşı savaşı enternasyonaldir. “Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!” belgisi bunu anlatır. Komünistler bu birliğe zarar verici her türlü düşünce ve uygulamaya karşı savaşırlar.

“Ulusal baskıların, ezilen ulusların varlığı, emek sermaye çelişmesini bulandırır, gözlerden saklanmasını kolaylaştırır, halklar arasına düşmanlık, güvensizlik sokar.” Bu nedenle komünistler, her türlü ulusal eşitsizliğin, ulusal baskının, ayrıcalığın amansız düşmanıdır. Ulusal sorunun demokratik yoldan çözümü, uluslar arasındaki düşmanlıkları, güvensizlikleri ortadan kaldırmanın tek yoludur.

Komünistler, ezilen ulusların ayrılma hakkının kayıtsız–koşulsuz savunulmasını ve ezen ulus şovenizmine karşı ezen ulus proletaryasının enternasyonalist eğitimini vazgeçilmez bir görev sayarlar. Her türlü ezilen ulus dar görüşlülüğüne de karşı çıkarlar.

Komünistler ulusal sorunda, yaşanan anda var olmayan sorunları yapay olarak zorlamazlar. Tarihsel gelişmenin önlerine koyduğu sorunları proletaryanın çıkarları doğrultusunda çözmek için savaşmayı görev bilirler.

Türkiye devleti sınırları içinde Kürt ulusu, Türkiye nüfusunun dörtte birine yakınına oluşturan ezilen bir ulustur. Türkiye Kürdistanı, Türklerin zor kullanarak ülke sınırları içine kattıkları bir bölgedir. Zenginliklerini Kürt egemen sınıfıyla birlikte giderek hızlanan biçimde sömürdükleri bir alandır. Türkiye Kürdistanı Türkiye’nin iç sömürgesidir. Faşist bir cuntanın iktidara el koyduğu ve ülkede faşizmi yerleştirme yolunda önemli adımlar attığı günümüzde, Kürt ulusu üzerindeki baskı daha da artmıştır.

12 Eylül faşist darbesi, Kürt sorununun çözümünün, Türkiye’de ileri demokratik halk devriminin zaferinden geçtiğini bir kez daha açıkça gösterdi. Bu konuda Kürt ulusal hareketi içinde de doğru görüşler giderek güçleniyor. Faşist cuntanın proletarya hareketine karşı saldırısının yanı sıra Kürt ulusal hareketine de amansızca saldırması bu iki gücün faşizme karşı–devrimci bağlaşıklık kurmasının nesnel temelini güçlendiriyor. Faşist cuntanın Atatürkçülüğü bayrak edinmesi, Kemalcilerin kıyımlarını daha unutmamış olan Kürt halkının öfkesini körüklüyor. Bu durumda komünistlerin Atatürkçülük ideolojisine karşı yükseltecekleri savaş da onların Kürt ulusal hareketiyle yakınlaşmasını, bağlaşıklık kurmasını kolaylaştıracaktır. Bu bağlaşıklığı sağlayabilecek ana belgiler, “Kürt ulusuna ayrılma hakkı” ve “kahrolsun sömürgecilik” belgileridir.

Oportünistler, TKP Menşevik “Plenum”undan sonra Kürt halkına bölgesel özerklik önerdiler. Komünistler bir devlet içinde var olan, yalnız nüfusun ulusal yapısındaki değil, *her türlü* bölgesel farklılık temelinde bölgesel özerkliği *her zaman* savunurlar. Lenin’in dediği gibi, bölgesel özerklik bizim örgütlenme ilkimizdir. Demokratik merkezîyetçi örgütlenme anlayışımızın parçasıdır. Ne var ki, ulusal sorunda bu çözüm, söz konusu devletin bütünlüğü içinde kalmaya özgürce karar verildikten sonra, bu devletin nasıl örgütleneceği konusuna girer. Bölgesel özerkliği bugünün hedefi olarak öne sürmek, ayrılma hakkını yadsımaktır, oportünizmden başka bir şey değildir.

Komünistler, dünya çapında tek bir sınıf olan proletaryanın örgütlenmesinin de *ilkesel olarak* merkezi, tek bir dünya proletarya partisini gerektirdiğini savunurlar. Ne var ki, dünya işçi

sınıfı çeşitli ülkelere bölünmüş *biçimde* vardır. Bu nedenle örgütlenmede bu nesnel gerçek dik-kate alınır. Aynı ayrı partiler öznel bir seçim değil, var olan nesnel koşulların *zorunlu* bir sonucudur. Aynı örgütlenmeyi zorunlu kılan nesnel koşullar yoksa, aynı örgütlenmede direnmek proletaryayı bölmek anlamına gelir. Komünistler proletaryanın olabilen en büyük, en güçlü, en merkezi birimlerde örgütlenmesinden yanadırlar.

Bugün Kürt ulusu dört ülke sınırları içine bölünmüş durumdadır. Kürdistan'ın bu parçaları arasındaki ekonomik, siyasal, toplumsal bağlar hem kapitalizmin az gelişmişliğinin, hem de uzun dönem ayrı kalmışlığın etkisiyle güçsüzdür. Kürdistan'ın dört parçasının kendi aralarındaki bağlar her parçanın, içinde yer aldığı devletin öteki bölgeleriyle olan bağlarından çok daha güçsüzdür. İşçi sınıfı, Kürdistan'ın hiçbir parçasında, o parçanın bağlı olduğu devletin öteki bölgelerindeki işçi sınıfı kadar gelişmiş değildir.

Bu nesnel koşullar ve bölgedeki güçler dengesi, bugün proletaryanın çıkarları açısından Türkiye çapında tek bir merkezi siyasal örgütlenmeyi zorunlu ve olanaklı kılıyor. Bunu söylemek, proletaryanın en güçlü, en büyük, en merkezi örgütlenmesinin bugün ancak bu biçimde olabileceğini söylemektir. Bu, Kürdistan'ın içinde yer aldığı öteki devletler açısından da böyledir. Bunun dışında bir örgütlenme hem nesnel koşullara ters düştüğü için hayalci, hem de bölgedeki en ileri, en gelişmiş işçi sınıfı hareketini dışlayacağı için son derece zararlıdır. Böyle bir tutum proletaryayı bölmekten başka hiçbir “davaya” hizmet etmez.

Türkiye’de, Türk ve Kürt proleterlerini tek bir devrimci işçi sınıfı partisinde örgütlemeliyiz. Faşizme karşı–devrimci bağlaşıklığın başını ancak Türk ve Kürt proleterlerinin merkezi, devrimci sınıf partisi, komünist partisi çekebilir.

TKP II. Leninciler Konferansı;

- TKP eski oportünist yöneticilerinin sosyal şovenist tutumları nedeniyle parti dışında kalan Kürt komünistlerini Türkiye Komünist Partisi’ne katılmaya çağırır. Kürt demokratlarının, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu yolunda ilk adım olan ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirme yolunda, TKP Leninci güçleriyle bağlaşıklık kurmasının önemini vurgular. Türkiye Kürdistanı’ndaki tüm devrimci–demokratik örgütlerle kardeşçe ilişkiler kurmayı görev olarak bir kez daha belirtir.
- Kürt komünistlerini partimiz saflarında örgütlemek ve devrimci–demokrat Kürt hareketleriyle ilişkileri geliştirmek, partimizin bu alandaki çalışmalarını güçlendirmek için merkezi bir Kürt Bürosu kurulmasını karar altına alır.

Bugün Türkiye’de ulusal sorun Kürt sorunudur. Kürt sorunu ile ulusal azınlıklar üzerinde uygulanan şovenist baskıları *aynı düzeyde* ele almak oportünist bir tutumdur. Bu oportünizme karşı çıkmak, Türkiye’de ulusal azınlıklar üzerinde var olan ağır baskıları yok saymak anlamına gelmediği gibi, geçmişte işlenen cinayetleri de yadsımak demek değildir.

Türk şovenistlerinin Türkiye Ermenistanı’nda uyguladığı soykırım, tarihin tanık olduğu en barbar cinayetlerden biridir. Türk şovenist hükümetleri milyonlarca Ermeni’nin kanına girmiş, mallarını yağmalamıştır. Canını kurtarabilenler ise, binlerce yıldır yaşadıkları toprakları terk ederek dünyanın dört bir yanına sürgüne zorlanmışlardır. Bugün, yarısı Sovyetler Birliği’nde yaşamak üzere, toplam 6,5 milyon Ermeni nüfusunun ancak 100.000 kadarı Türkiye’dedir.

Zor yoluyla İslamlaştırma ve Türkleştirme, Batı Ermenistan'daki Türk işgalinin değişmez temelidir. Ermeni kültürünün mirası olan kiliseler, okullar, tarihsel yapıtlar, tarihi istendiğince yazabilmek için yerle bir edilmiştir. Tüm yer adları Türkleştirilmiştir. "Türkiye Ermenistanı" deyimini bile şiddetle yasaktır.

Bugün, Türkiye yeniden Avrupa'nın hasta adamıdır. Varlığını ancak emperyalizmin büyük boyutlardaki yardımlarıyla sürükleyebilmektedir. Yine emperyalizmin yardımıyla Ermenilerin en temel hakları olan kendi topraklarında yaşama hakkını reddetmekte, onları sürgün yaşatmaktadır.

Konferansımız, Ermeni soykırımını ve ardından gelen sürgünü açıkça lânetler. Ermeni diasporası son bulmalı, topraklarını terk etmek zorunda kalan Ermenilere, bu topraklara serbestçe geri dönme hakkı tanınmalı ve devlet, dönmek isteyenlere her türlü yardımı yapmalıdır. Ermenilerin her çeşit demokratik hakları sağlanmalıdır.

Ermeni ulusal azınlığının haklarını savunmak komünistlerin görevidir. Sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi, Ermenilerin haklarını da yaşama geçirecektir.

Yıllardır Kürt halkı üzerinde ağır bir ulusal baskı uygulayan, milyonlarca Ermeni'yi canice katleden Türkiye burjuvazisi 1974'te de Kıbrıs'a saldırdı, kan döktü, adayı böldü, aileleri dağıttı. Finans-kapitalin emperyalistleşme özelemleri temelinde, "barışsever ve demokrat" Ecevit eliyle gerçekleştirilen işgal 6,5 yıldır sürüyor. Bu süre içinde Türkiye finans-kapitali, bankaları ve para biriminden, şirketleri ve posta puluna dek ne varsa her yoldan adaya daldı. Siyasal planda kukla bir Kıbrıs Türk Federe Devleti kılıfı altında Kuzey Kıbrıs'ı sömürgeleştirdi.

Genel olarak emperyalizm, özel olarak bölgedeki parçaları, her biri kendi çıkarına çeken bölücü tutumlarıyla Kıbrıs'ta yaşayan halkların arasını açtılar. Halkların birliğini savunanların yerli burjuva ulusçuluğuna atlayan, içi boş anti-emperyalist tutumları ise bölücülüğü engellemeyemedi ve Kıbrıs bir çiban başına dönüştürüldü. Bu, birlik adına ulusal sorunda yanlış tutum almanın ne denli bölücü olduğunun somut bir kanıtıdır.

Türkiye Kuzey Kıbrıs'ı işgal ettiğinde, Kıbrıs Türkleri soyut bir "anavatan" propagandasının etkisindeydiler. Ama 6,5 yıldır "anavatan"ın sömürgeci amaçlarını, "kurtarıcı Türk Ordusu"nun, fetihçi, çapulcu bir işgal ordusu olduğunu gördüler. "Yavru vatanı kurtarma" maskesi düştü. Finans-kapital, silahlarının gölgesinde, ekonomik, siyasal şantajlarla, Kuzey Kıbrıs'ı sömürgeleştirmeyi sürdürüyor. Faşist cunta, bir yandan Kuzey Kıbrıs'a da faşizm ihraç etme, öte yandan, Kuzey Kıbrıs'ı "paket-paket" pazarlık konusu, Ortadoğu'ya yönelik bir atlama tahtası yapma hazırlıkları içindedir.

Bu durumda, işgalci sömürgeci ülkenin işçi sınıfı olarak Türkiye işçi sınıfı, Kıbrıs Rum ve Türk halklarının kendi yazgılarını belirleme haklarını savunmalıdır. İşçi sınıfımızın, "kendi" burjuvazisininin Kuzey Kıbrıs'ı işgaline, sömürgeleştirmesine karşı enternasyonalist sesini yükseltmesi, Türkiye'de devrimi başarıya götürebilmesiyle doğrudan bağlıdır.

İşçi sınıfımız, burjuva ulusçuluğunun körüklediği Rum düşmanlığına karşı, Kıbrıs Rum işçi sınıfına ve halkına güçlü bir proleter enternasyonalist dayanışma göstermelidir. Kıbrıs Rumlarının tüm haklarını gerçekleştirme yolu büyük ölçüde Türkiye'de devrimden, faşist diktatörlüğü devrimle yıkmaktan geçtiği için, Kıbrıs Rum işçi sınıfının devrimci dayanışmasını istemelidir.

İşgalci sömürgeci ülkenin işçi sınıfı olarak Türkiye işçi sınıfı, işgal altındaki Kuzey Kıbrıs'ta işçi sınıfının ve halkın işgalcilere karşı savaşına somut destek vermelidir. Sömürgeci zorbalığı yetmiyormuş gibi, şimdi bir de faşist diktatörlüğü Kuzey Kıbrıs'a uzatmaya çalışan Türkiye finans–kapitaliyle doğrudan yüz yüze olan Kuzey Kıbrıs işçi sınıfıyla, halkıyla sıkı örgütsel bağlar, ilişkiler geliştirmelidir. Düşmanın ortak olduğu duyurulmalı, faşist bir Türkiye devletine karşı ortak savaşta sıkı eşgüdüm sağlanmalıdır.

Bu görevler ışığında Konferansımız, Kıbrıs'a ilişkin konularla ilgilenmek üzere bir büro kurulmasını karar altına alır.

Faşist diktatörlüğün amacı, tüm toplumu devletin disiplini çevresinde, finans–kapitalin çıkarı doğrultusunda örgütlemek, faşizmin korporatif–monolitik yapısını kurmaktır. İçeride böyle örgütlü zorbalıkla, dışarıda ise yayılarak, ekonomik–toplumsal bunalımı finans–kapital çıkarına çözmeyi istiyor. Bu amacın ciddi sonuçları olacaktır.

Bir kez, küçük bir azınlığın çıkarına tüm toplumu faşist disiplinle örgütleyebilmek için böl–yönet taktiğine başvurulacaktır. Faşist diktatörlük işçileri, emekçileri bölmeye, birbirlerine düşürmeye çalışacaktır, şimdiden çalışıyor. Bu durumda kullanacağı en önemli bir araç, ulusları ve ulusal azınlıkları birbirlerine karşı kışkırtmak olacaktır. Basında yaratılan Ermeni düşmanlığı bunu anlatıyor.

İkincisi, ülkemizde ekonomik toplumsal bunalım çok derindir ve tarihte bir de Hitler örneği vardır. Burjuvalar, milyonlarca Yahudi'yi kesen, öldüren Hitler'i deli gibi gösterirler. Hitler'in uygulamalarıyla kendi sınıf çıkarları arasındaki bağ açığa çıkmasın diye bunu yaparlar. Oysa derin bir ekonomik toplumsal bunalım varsa, bunu kestirme yoldan azaltmanın bir yolu yığımsal kırımdır. Bu, insanları yok ederek sorunları “çözmenin” faşist yöntemidir. Bugünkü dünya o günkü dünya değildir ama bu, denenmeyeceği anlamına gelmez.

Üçüncüsü, faşist diktatörlüğün amaçlarından biri emperyalistleşmedir. Kuzey Kıbrıs'ın işgali sırasında olduğu gibi bu, “Türkleri kurtarma” gibi gerekçeler ardına saklanabilir. Son zamanlarda iyice yoğunlaştırılan Musul–Kerkük Türkleri edebiyatı dikkat çekicidir. Daha başkaları da çıkabilir. “Türkleri kurtarma” maskesi altında faşist diktatörlük, “kurtardığı” Türkler de dâhil başka halklara, 1974'te olduğu gibi “barış” götürebilir.

Tüm bu gerçekler ışığında, TKP II. Leninciler Konferansı, Türkiye'de yaşayan tüm ulusların ve ulusal azınlıkların işçilerine, emekçilerine, taşıdıkları büyük sorumluluğu hatırlatmayı görev bilir. Türkiye'de yaşayan tüm ulusların ve ulusal azınlıkların güzel geleceğine giden ve başka halkların kurtuluşuna da yardım edebilecek olan tek yol vardır: Sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimiyle faşist diktatörlüğü devirmek. Bunun için de en başta, Türkiye Komünist Partisi'ni, Türkiye'de yaşayan tüm ulusların ve ulusal azınlıkların proletaryasının tek ve gerçek enternasyonalist partisi olarak elbirliğiyle yükseltmek.

12 EYLÜL FAŞİST DARBESİYLE AÇILAN YENİ DÖNEMDE PARTİ ÇALIŞMASININ İÇ SORUNLARINA İLİŞKİN KARARLAR

6. TKP’NİN 5. KONGRESİ’NİN TOPLANMASI İÇİN ÇAĞRI

TKP’nin aktif çoğunluğunun Marksçı–Leninci ideoloji çevresinde irade birliğinin temsil edildiği en yüksek platform olan TKP II. Leninciler Konferansı, TKP’nin 5. Kongresi’nin toplanmasını kararlaştırdı.

TKP, 1932’de toplanan 4. Kongresi’nden bu yana 49 yıldır kongre toplamamıştır. Böyle bir durumun dünya komünist hareketinde bir eşi yoktur. Bu yarım yüzyıllık süre boyunca parti lükse edilmiş, yönetimi sürekliliğini koruyamamıştır. Bugün TKP’nin başındakiler, 1964’lere dek “TKP Dış Bürosu” adını kullanıyorlardı. Sonra, nasıl olduğu, hangi gerekçeye dayandığı açıklanmadan Yakup Demir, MK Birinci Sekreteri sıfatını kullanmaya başladı. Neyin ne olduğu belli olmayan bu dönem 1973’e dek sürdü. TKP yönetimi 1973’te çoktan meşruluğunu yitirmişti. Parti erimiş, yapısı dağılmıştı. Ortada tüzüğü, programı, hücreleri olmayan bir “parti” duruyordu.

Böyle bir ortamda yapılan 24 Mayıs 1973 “Politik Büro” toplantısı ardından örgütsel canlanma başladı. Parti toparlanmaya geçti. Türkiye’nin ortamı partinin ayağa kalkması, devrime yürümesi için engin olanaklar açıyordu. Komünizme inançlı militanlar, bu gelişmeye ülkenin nesnel olanaklarının değerlendirilmesi açısından yaklaştılar. Partinin dar boğazdan çıkması, gerçek bir parti olması için, meşruluğunu çoktan yitirmiş olmasına karşın yönetime yoldaşça, iyi niyetle tutum aldılar. Öyleyse öyle olsun, öncesini unutalım, yeni bir defter açalım dediler. Partinin gelişmesi için canla başla çalıştılar.

Ancak, 1973’te partiyi yönetme, 5. Kongre’yi toplama görevi emanet edilen yöneticiler bu görevlerini yerine getirmedi. Gerçek bir atılım niyetlenselerdi, en kısa zamanda kongreye giderlerdi. Oysa onlar, yetkilerini, ilkesiz, ideolojik temele dayanmayan bir anlayışla kötüye kullandılar. 1973’te kendi yazdıkları ve uygulamaya koydukları, 1974’te parti örgütlerince onaylanan tüzüğü kendileri çiğnediler.

MK üyelerine “sen gel, sen git” başladı. Politik Büro kararıyla MK üyeleri Veli Dursun ve V. Demir Yoldaş’ları MK’den çıkardılar. MK Plenumu’nda savunma hakkı vermediler.

Partinin üçüncü en büyük örgütünü tümüyle “partiden attık” dediler. Bunu ne parti örgütüne, ne de üyelere bildirdiler. Partinin öteki örgütlerinden de *İşçinin Sesi*’nin ideolojik görüşlerini savunan birçok yöre ve il komitesini tasfiye ettiler. Tasfiyelere itirazlara yanıt verilmedi.

İdeolojik konular üzerinde görüş birliğine varmak için yoldaşça bir tartışmanın olanakları varken, zayıflıklarından Lenincilere kaba kuvvetle silahlı saldırılar düzenlediler. Parti üyesi İnanç Seçil yoldaşımızı pusu kurarak katlettiler.

Ellerindeki radyo yayını olanaklarını kötüye kullandılar. Radyo yayınlarında Lenincilerin safında duran parti üyelerinin kimliklerini yayınladılar. İlegal birçok kadronun kimliğini Türkiye’de deşifre ettiler. İhbarcılık yaptılar. Kendilerine her karşı olana ajan–polis karası yapıştırdılar. Böylece, tüzüğün “komünist morali çiğneme” maddesini de bozdular.

Ancak karşılıklı güven temelinde bağlayıcı olabilen, henüz kongrede onaylanmamış geçici tüzüğe göre de kongre toplanmadılar. Eski geçici tüzüğün 37. maddesi, kongrenin her dört yılda bir toplanması gerektiğini, gizlilik zorlukları yüzünden MK'nın kongreyi erteleyebileceğini ya da öne alabileceğini, ancak kongrelerin arasının altı yılı geçemeyeceğini, bu süre geçerse, il komitelerinin kongrenin 6 ay içinde toplanmasını MK'dan isteyebileceklerini belirtmiştir. Bu süreler, "gizlilik zorlukları" olmadığı halde çoktan aşıldı. MK, 1979'da birçok il komitesinin kongrenin toplanmasını istemesini yanıtızsız bıraktı. 1980 I. Leninciler Konferansı'nın Kongre çağrısı da yanıtızsız kaldı. Bugüne kadar kongrenin toplanacağı üstüne il komitelerine hiçbir MK kararı iletilmemiş, kongre için hiçbir çalışma yapılmamıştır.

Böylece MK, kendi getirdiği geçici tüzüğe göre bile meşruluğunu bir kez daha yitirmiştir. Bugün artık MK'nın meşruluğu konusunda başka bir tutum almak, onların işçi sınıfına karşı işledikleri ihanetlere ortaklık etmek demek olur. Ayrıca, eski geçici tüzükte belirtilmiş süreler içinde kongresini toplanmayan il komiteleri de meşruluğunu yitirmiştir.

1932'den bu yana meşruluğunu defalarca yitiren yönetim, partiyi bir kez daha uçurumun eşiğine getirmiştir. Bir de 12 Eylül'ün bastırmasıyla kızışan fraksiyonlar savaşı nedeniyle yetkilerini hepten kullanamaz duruma düşmüştür. Elindeki geniş olanaklara karşın değil bir kongre, bir konferans, bir MK plenumu bile toplayamamaktadır. Bu kaçınıcı likidasyon sonucu, yönetimleri yaşamda geçerliliğini tümünden yitirmiştir.

Bugün partisini, sınıfını seven her komünistin görevi, en başta işçi sınıfımızın öncüsünü, TKP'yi, faşizmi devirmek, devrimi utkuya ulaştırmak görevlerine hazırlamak, bunun için de 5. Kongre'nin toplanması için elinden geleni yapmaktır. Bugün TKP'nin birliğini sağlamanın yolu, yarım yüzyıldır toplanmayan kongrenin toplanmasıdır.

Koşullar ne denli ağır olursa olsun, 5. Kongre'yi toplamak görevi yerine getirilecektir. 5. Kongre ile oportünizm tasfiye edilecek, TKP'nin Leninci birliği sağlanacaktır.

TKP II. Leninciler Konferansı, 5. Kongre'nin toplanmasıyla ilgili olarak şu noktaları karar altına alır:

- 1) Eski geçici tüzüğe göre görev yapan yönetim organlarının geçerlilikleri bitmiştir. Bu organların Politik Büro dâhil hepsi atamayla gelmişler ve seçilmemişlerdir. Kendi yazdıkları, bir Kongre'de onaylanmamış, böylece geçici nitelikte olan eski tüzüğe göre bile meşruluklarını yitirmişlerdir.
- 2) Toplanacak 5. Kongre'ye kadar TKP'nin en üst organı TKP Eşgüdüm Komitesi'dir Eşgüdüm Komitesi'nin birinci görevi, en kısa sürede 5. Kongre'yi toplamaktır.
- 3) Kongre, II. Leninciler Konferansı'nın kabul ettiği yeni geçici tüzük hükümleri uyarınca toplanacaktır. Eski geçici tüzük, yetki ve görev karmaşasının, çarpık bir demokratik merkeziyetçilik anlayışının, seçimlere ve kongrelere gerek görmeyen bir mantığın belgesidir. O tüzüğe göre kurulan yönetim organları sürekli olarak tüzüğü çiğnemişlerdir. Sonuç olarak yaşam eski geçici tüzüğü bugün aşmış, yadsımıştır. Konferans, TKP'nin eski geçici tüzüğünü tümüyle yürürlükten kaldırır.

Beşinci Kongre'ye dek, II. Leninciler Konferansı tarafından kabul edilen yeni geçici tüzük tüm parti üyeleri ve organları için bağlayıcıdır.

- 4) TKP II. Leninciler Konferansı, I. Konferans'ta parti programı tasarısını hazırlamak için seçilen komisyonu, çalışmalarını sonuçlandırıp, program tasarısını en kısa sürede Kongre Hazırlık Komisyonu'na vermekle görevlendirir.

- 5) Konferans, 5. Kongre'nin teknik hazırlıklarını yürütmekle görevli bir Kongre Hazırlık Komisyonu'nun seçilmesini kararlaştırır. Bu komisyon, Eşgüdüm Komitesi'ne bağlı olarak çalışacaktır. Bu komisyon:
 - a. Beşinci Kongre'nin bugünkü koşullarda mümkün olan en güvenli biçimde toplanması için önlemler alacaktır.
 - b. Yeni geçici tüzüğü, program taslağını ve örgütlerden gelecek önerileri tüm örgütlere yaymakla; tartışmaya açılan metinlerin, açık tartışmada çıkacak fikirlerin TKP'nin Merkez Organı'nda yayınlanarak, tartışmanın yığınlar önünde yapılmasını sağlamakla görevlidir.
 - c. Tüm parti örgütlerini sınıf bilinçli işçileri bu tartışmaya aktif olarak katmakla görevlidir.
- 6) Eski geçici tüzük hükümlerine göre oluşturulmuş yönetim organları, ellerindeki parti belgelerini, parti arşivini en geç 6 ay içinde TKP Eşgüdüm Komitesi'ne teslim edeceklerdir. Bu, hem bu organların meşruluklarını yitirmeleri, hem de 5. Kongre'nin daha sağlıklı toplanabilmesi nedeniyle gereklidir.
- 7) Sözü edilen organlar en geç 6 ay içinde, ellerindeki parti mallarının ve kasasının dökümünü TKP Eşgüdüm Komitesi'ne teslim edeceklerdir. Eşgüdüm Komitesi parti mallarına ve kasasına el koymaya yetkilidir. Bu kararlara uymayan üye ve örgütler 5. Kongre'nin en verimli, en demokratik olarak toplanmasını engellemiş sayılarak sergilenecek ve yeni geçici tüzük hükümlerine göre cezalandırılacaklardır.
- 8) TKP'nin 1977 Konferansı ile partiyi yönetmek görevi kendilerine emanet edilenler 5. Kongre'ye gelip hesap vermek zorundadırlar. Kendilerine Kongre çağrısının yayınlanma tarihinden itibaren, bu konuda raporlarını hazırlamaları için 6 aylık bir süre tanınmıştır. Bu sürenin bitiminden önce raporlarını Kongre Hazırlık Komisyonu'na teslim edeceklerdir. Kendileri bu karara uymadıkları takdirde yeni geçici tüzük hükümleri uyarınca cezalandırılacaklardır.
- 9) TKP'nin il komiteleri, bu çağrının merkez yayın organımızda yayınlanma tarihinden itibaren 6 ay içinde yeni geçici tüzük hükümleri uyarınca il kongrelerini toplayacak, Eşgüdüm Komitesi'nin belirleyeceği delege oranına göre, 5. Kongre delegelerini seçeceklerdir.
- 10) Eşgüdüm Komitesi, 5. Kongre çağrısını devrimci kamuoyunda en geniş biçimde dağıtmakla görevlidir.

Türkiye Komünist Partisi üyeleri! Ancak oportünizmden arınmış, Leninci çizgiye oturmuş bir TKP ülkemizde devrimi yapabilir. Bu amaçla 5. Kongre için görev başına!

Oportünist yönetim kliğinin tutumu nedeniyle aramızda yer almayan *parti-dışı komünistler!* Partiye girin. Oportünizme karşı örgütlü savaşa ve 5. Kongre çalışmalarına katılın!

TKP'nin eski oportünist yönetim kliğinin sosyal şoven tutumu nedeniyle aramızda yer almayan *Kürt komünistleri!* Lenincilerle Türkiye Komünist Partisi'nde birleşin!

Oportünizm yıkılmadan burjuvazi yıkılmaz!

Geleceği TKP'miz kursun!

7. TKP'NİN ESKİ MERKEZ KOMİTE ÜYELERİNE VE ATILAN PARTİ ÜYELERİNE DUYURU

TKP yönetimine çöreklenmiş oportünistlerin 1932'den bu yana tasfiye ettikleri, "üyelikten düştük" dedikleri, burjuvazi safına geçmemiş, kendi özel yaşantısında erimemiş eski Merkez Komitesi üyeleri! TKP'nin 5. Kongresi'ne katılıp tüzüksel savunma hakkınızı kullanın. Bunun için TKP Eşgüdüm Komitesi'ne, ya da Kongre Hazırlık Komisyonu'na başvurun. Beşinci Kongre'de görüşlerinizi özgürce belirtmek, haksızlıkları gidermek, rapor, hesap vermek hakkınız ve görevinizdir.

49 yıl boyunca çeşitli haksızlıklarla parti üyeliğinden çıkarılan yoldaşlar! TKP'nin yeni geçici tüzüğü uyarınca, üyelik hakkınızın yenilenmesi için 5. Kongre'ye başvurabilirsiniz. Bunun için, yerel parti örgütlerine, Kongre Hazırlık Komisyonu'na, ya da Eşgüdüm Komitesi'ne durumunuzu bildirerek dileğinizi bu organlar yoluyla 5. Kongre'ye iletin.

TKP'nin 5. Kongresi, Menşeviklerin 49 yıldır şekilsizleştirdikleri, kimin üye olup, kimin olmadığını kendilerinin bile bilmediği, başı sonu belli olmayan partimizi toparlayacak, ona çekidüzen verecektir.

Yaşasın 5. Kongre!

8. TKP İLLEGAL VE ÖZGÜRDÜR

Komünist Partisi için legalite–illegalite, burjuva yasallığı çerçevesinin ötesinde bir anlam taşır. İlegalite uygulaması burjuva demokrasisinin işlerliği ölçüsünde değişikliğe uğrarsa da en geniş burjuva demokrasisinin hüküm sürdüğü koşullarda bile önemini yitirmez. Komünist partisinin ana görevi, kurulu düzen içinde devlet mekanizmasını ele geçirmek değil, bu devleti parçalamak, yerine *yeni* bir devleti, proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. Burjuvazinin bunu pasif bir tutumla kabulleneceğini sanmak saflık olur.

Komünistler için burjuva devleti örgütlenmiş bir düşman güçtür. Bu devletin yasaları, burjuvazinin diktatörlüğünü ayakta tutmak için kullanılır. Bunu yıkmamanın tek yolu Marksist–Leninist ideolojiyle donanmış partinin önderliğinde proletaryanın örgütlü gücünü kurmaktır. Devrimini yapmamış ülkelerde burjuvazinin örgütlü gücü ile proletaryanın örgütlü gücü karşı karşıyadır. O halde, devrimciliği kâğıt üzerinde kalmayan bir partinin, ülkede hüküm süren biçimsel legal olanaklardan bağımsız olarak *özünde* illegal olması kaçınılmazdır.

Legalite, illegalitenin karşıtı olarak ele alınmamalıdır. Legalite, burjuvazinin kovuşturma yapmamayı geçici olarak üslendiği bir durumdur. Doğru anlayışıyla, devrimci güçlerin düşman mevzilerinde açtığı gediktir. Legal olanaklar partinin daha geniş yığınlara inmesini sağlayan can damarlarıdır. İlegal özün legal biçimde dışa yansımalarıdır.

Biçim tarihsel olarak özü etkilemiş, öz de biçimi etkilemiştir. Örneğin, uzun süre legal çalışan bir partinin çalışmasının özünü de legal çerçeve ile sınırladığı sık sık görülmüştür. Öte yandan, legal olanakların kısıtlı olduğu dönemlerde partinin yığınlarla bağlarını yitirdiği, işçi sınıfından soyutlanmış bir grup olarak kaldığı sık sık görülmüştür.

Gizlilik–açıklık, illegalite–legalite ile birbirine karıştırılmamalıdır. Legal bir parti çalışması da, illegal bir parti çalışması da değişik derecelerde gizli ve açık çalışmadan oluşur. İlegal olan bir parti, duruma göre gizli de, açık da çalışabilir. İlegalite ile gizliliğin farkını en güzel simgeleyen örnek, illegal bir partinin burjuva toplumunda her zaman en illegal olan budanmamış ideolojisini, siyasal tutumunu en açık biçimde ortaya koymasıdır. En çetin gizlilik koşullarında bile komünistler bu ilkedden ödün vermezler. Öte yandan, en legal koşullarda çalışan bir partinin bile çeşitli işlevleri gizli olarak sürer. Hatta devrimini başarmış bir parti için bile böyledir.

Komünist partilerinin çağımızdaki misyonu, kapitalizmin ulaştığı aşamanın nesnel gerekliliklerinden doğmaktadır. İşçi sınıfı, devrimci partilerini kurmuştur ve onların öncülüğünde devrim için savaşım vermektedir.

Özgürlük, saptanmış nesnel gereklilikleri elde etmek için doğanın sınırlamaları içinde amaca yönelik sistemli çalışma yürütme olanağıdır.

Devrimini yapmamış komünist partilerinin özgürlük istemlerinin sınırı, tarihsel materyalizmin çizdiği çerçeve içinde, *devrimi yapma özgürlüğüdür*. Burjuvazinin tüm uygulamaları ise yönetimini süresiz uzatmayı amaçlar. Burjuvazinin tanıyacağı özgürlüğün bu çerçeveyi aşmasına, komünist partisine devrimi yapma özgürlüğünü tanımamasına olanak yoktur. Devrimini yapmamış komünist partisi, burjuva yasallığının sınırlarından bağımsız olarak, devrimci amaca

yönelik savaşımı *kadar* özgürdür. Devrimini yapmış bir komünist partisi, sosyalizmi gerçekleştirme ve daha sonra komünizm kuruculuğundaki savaşımı *kadar* özgürdür.

Partimizin oportünist yönetimi, “TKP’ye özgürlük” belgisini partinin temel belgisi yaptı. TKP’nin oportünist yayınları yıllardır partimizin illegal koşullarda özgürce çalışmadığını, “*legal ve özgür*” çalışma istediğini dile getiriyor. Ancak legal olduğu zaman özgür olabilen, özgürlüğü ve yasallığı eşanlamlı gören, legaliteye güneşli gün diyen bir yönetim “TKP’ye özgürlük” belgisini ağzına alabilir.

Özgürlük ile burjuva yasallığını *eş anlamlı* görmek, devrim hedefini reddetmek demektir. Devrim için çalışmak, yalnızca devrimci durumda beliren bir olgu değildir. Komünist partilerinin her durumda, en barışçıl durumda bile çalışmalarını devrim hedefi belirler. Özgürlükle legaliteyi en barışçıl koşulda bile *eş anlamlı* tutmak likidatörlüktür.

Oportünistlerin sapık özgürlük anlayışı en başta TKP’nin Üçüncü Programı’nda yansımaktadır. İleri demokratik halk devriminden itibaren devletin yıkılması yerine, hem özünde, hem biçiminde saf burjuva demokrasisinde var olması gereken devlet biçimi öngörülmektedir. Devletin parçalanması değil, faşistlerden, gericilerden temizlenmesi öngörülmektedir. Burjuva devletini ayakta tutan ana unsurlardan biri olan ordu hakkındaki görüşler yine aynıdır.

Hiçbir komünist partisi, Marksizm–Leninizm’e bağlı olduğu sürece, burjuva ordusunu ege-men sınıfların elinden kurtarmayı öngöremez, düşünemez, düşleyemez! Hem de devrimden sonra! Ciddi bir komünist, devrimle birlikte ancak burjuva ordusunun dağıtılmasını, yerine halkın silahlandırılmasını ve halk ordusunun kurulmasını öngörebilir.

“TKP’ye özgürlük” belgisi ve devlet ve ordu anlayışları iç içe örülmüştür. Ancak özgürlüğü devletin ve ordunun parçalanması yerine gerici öğelerden temizlenmesiyle sınırlayan bir mantık bu belgiyi böyle kullanabilirdi.

Bu sapık anlayışın sonucudur ki, faşist cuntanın devlete el koymasından sonra bile “TKP’ye özgürlük” belgisi geçerliliğini koruyabilmektedir. Bir kardeş komünist partisiyle ortak örgütlenen bir gecede oportünist kadrolar “TKP’ye özgürlük” diye bağırabilmektedir.

TKP’nin oportünist kanadı devrimci değil, reformcudur. Reformizm, yürürlükte olan sisteme özünde değişiklik getirmeyecek değişikliklere bağlılıktır. Oportünistlerin parlamenter yol anlayışı da, tekel dışı burjuvazi (ve şimdi ordu!) kuyrukçuluğu da, legalite anlayışı da, reformcu mantığın sonucudur.

Komünistler reformlara karşı değildir, ancak reformlar devrimci savaşın bir yan ürünü olarak anlam taşır. Emperyalist kırıntılara dayalı barışçıl durum Avrupa’da reformizmin komünist partilerinin içinde yaşamını sürdürmesine el veriyor. Türkiye burjuvazisinin ise işçi sınıfının isteklerine ödün vermeye tahammülü yoktur. Böyle bir ülkede TKP’de boy veren reformizm kaçınılmaz olarak likidasyona varmaktadır. Partililer TKP’nin likidasyonuna izin vermeyeceklerdir.

TKP II. Leninciler Konferansı, oportünizmin bir simgesi olarak “*TKP’ye özgürlük*” belgisini reddeder. Çünkü:

- 1) Partinin var olma amacını reddeden, devrimci içeriğini boşaltan likidatör bir belgidir.
- 2) Geçtiğimiz dönemde, burjuvazinin özgürlükçü olabileceği kanısını yaratmış, partinin uygulaya geldiği reformcu siyasetin ana unsurlarından biri olmuştur.
- 3) Özgürlükle yasallığı özdeş saymış, legalist bilinç yaymıştır. Devrimci durumun kaçınılmaz olarak gerektirdiği illegal örgütlenmeyi küçümsemiştir.

- 4) Günümüz koşullarında bu istek partiyi fiilen yok etmek demektir.
- 5) Bu konferansın illegal koşullarda toplanması ve devrimin sorunlarını özgürce tartışıp kararlara bağlaması, TKP'nin özgürlüğünün en güzel kanıtıdır.

TKP devrim savaşımına yönelik çalışması kadar özgürdür ve sosyalist devrimi gerçekleştirip tam özgürlüğüne kavuşacaktır.

9. PROPAGANDA VE AJİTASYON ÇALIŞMASI ÜSTÜNE

Komünistlerin propaganda ve ajitasyonunun içeriği, partinin Marksist–Leninist ideolojisi ve o günkü ülke koşullarına göre belirlenmiş siyasal tutumudur. Bu siyasal tutumun yığınların psikolojisine göre uyarlanmış sunuluşu, propaganda ve ajitasyonun biçimidir. Komünist partisi siyasal tutumunu nesnel ortamın somut değerlendirmesine dayandırır. Ancak yığın çalışmasını, yığınların psikolojisini önemle dikkate alan bir propaganda ve ajitasyon ile gerçekleştirir.

12 Eylül faşist darbesiyle karşı–devrim üstün geldi. Ne var ki, ekonomik–toplumsal bunalım sürüyor. Bugün Türkiye’de devrimci durum ortadan kalktı ama devrimle çözülebilir bir durum sürüyor. Bu koşullarda faşist cunta uzun ömürlü olmayacaktır.

Faşist cuntanın gelişyle, ülkede sınıfların karşılıklı konumu değişmemiştir. Bu koşullarda komünist partisinin taktik çizgisi de aynı kalıyor ama onu yaşama geçirme biçimi ve yöntemleri döneme uyarlanıyor. Faşist diktatörlüğün devrilmesi savaşımı ileri demokratik halk devrimi savaşımı ile bağlanıyor.

TKP II. Leninciler Konferansı, partimizin propaganda–ajitasyon çalışmasında şu noktaları önemle vurgular:

- 1) Komünistler, devrim dalgasının yeniden kabarcığının, devrim hedefinin gündemden inmediğinin propagandasını sürdürmelidirler. 12 Eylül öncesi devrimci savaşlardan dersler çıkarmak, eksikleri, yanlışları saptamak, onların giderilmesi için önlemler önermek, devrimin yenilgisinde baş etken olan oportünizm ve sosyal–demokrasinin etkisini kırmak, gelecek devrim dalgasının etkisinin temel koşuludur.
- 2) Devrim savaşının yüksek dönemlerinin devrimci geleneklerini canlı tutmak, bunları daha geri kesimlere aşılacak, yaygınlaştırmak, devrimci ruhu korumak gereklidir.
- 3) Faşist iktidarın uygulamaları, demagojileri teşhir edilmeli, bu teşhir devrim hedefine bağlanmalıdır.
- 4) Günümüzde yığınları içinde bulunduğu yenilmişlik psikolojisinden çıkarmada, kısmi başarılarla gücüne güvenini sağlamada, açık yığın savaşlarına hazırlamada ekonomik–demokratik istemler için yoğun ajitasyon büyük öneme sahiptir.
- 5) Demokratik hakların tümüyle yok edildiği bu dönemde, yığınlara ulaşmada en küçük legal olanaktan yararlanmak için, çalışmalarımızda, propagandamızın özünü bozmayacak alegorik bir dil geliştirmeliyiz. Özellikle gericilik dönemlerinde, cuntaya karşı muhalefetin ifadesinde önem kazanan mizah, “fısıltı gazetesi” gibi olanakları ustalıkla kullanmalıyız.
- 6) Önümüzdeki dönemde ancak ideolojisi ve siyaseti doğru, kafası ve yüreği demir gibi kadrolar ayakta kalabilecektir. Kadrolarımızın eğitim düzeyini yükseltmek gereklidir. Bu amaçla, *İşçinin Sesi* ve öteki merkezi yayınlar üzerine eğitim geliştirilmeli, propaganda bürolarının çalışmaları yetkinleştirilmeli, parti içi eğitimin merkeziliğini ve bir örnekliliğini sağlamak için eğitim kitabı hazırlanmalı, parti kadrolarının çok yönlü eğitimi için parti okulu kurulmalıdır.
- 7) Bugün Türkiye’de düzenli dağıtılan tek illegal yayın olan merkez organımız *İşçinin Sesi*’ni en geniş biçimde dağıtmak, dağıtım çevresinde örgütlenmeyi pekiştirmek,

İMG'lerde ve anti-faşist savaş merkezlerinde *İşçinin Sesi* propagandasını yürütmek, partimizin hem nitel, hem nicel gelişmesinin ana halkasıdır.

Toplumun değişik kesimlerinde tüm anti-faşist savaşım deneyimlerini yaygınlaştırmak için, yığınlarla ilgili olarak merkez organa haber, yazı, bilgi, psikolojik gözlemleri düzenli bildirmek, haberleşmeyi sağlamak tüm parti örgütlerinin başta gelen görevlerindedir.

10. YIĞIN ÇALIŞMASI

I

TKP 1980 Leninciler Konferansı, devrimci durum koşullarında kadın, gençlik ve çeşitli kesimler arasında yapılması gereken çalışmayı belirlemiştir.

Bugün ülkemizde yeni bir durum vardır. Devrimci durum bastırıldı. Derin ekonomik–toplumsal bunalım sürüyor. Ülkede ancak devrimle çözülebilir bir durum vardır.

Komünistler, halkı faşizmin ideolojik etkisinden korumak ve faşizme karşı örgütlemek için yığın çalışmasının bu dönemdeki sorunlarını iyi anlamak zorundadırlar.

Komünist Partisi, *siyasal tutumunu* ülke koşullarının bilimsel değerlendirmesine dayandırır. Yığın psikolojisine bağımlı kılmaz. Ancak *yığın çalışmasında* yığın psikolojisini önemle dikkate alır. Bunu yapmayan bir yığın çalışmasının başarılı olamayacağını bilir.

Halk yığınlarındaki dağınık gerici çekilmeyi önce düzenli duruma sokmak ve durdurmak, giderek onları yeniden açık yığınsal savaşıma çekmek, onların *somut ekonomik–siyasal istemlerinden kalkan ve bu istemleri faşist cuntanın devrimle yıkılmasına bağlayan* bir yığın çalışmasıyla olanaklıdır. Bu, oportünistlerin yaptığı gibi siyasal tutumumuzun yığın psikolojisine bağımlı kılınması anlamına gelmez. “Cunta yıkılsın belgisi yanlıştır, iş, toprak, özgürlük belgisini yükseltmek gereklidir” görüşü, oportünist siyasetin bu dönemdeki anlatımıdır.

Yavan günlük çalışmayı faşist cuntanın devrimle yıkılması propagandasıyla birleştirmek, komünistlerin başarısının tek yoludur. Bu yol, bu çalışmaya uygun örgütlenmeyi de doğru anlamamızı gerektirir.

Her şeyden önce parti örgütünü güçlendirmek ve sıkı bir illegal örgütlenmeyi sağlamak zordur. Bu her şeyin temelidir. Partimizin çevresel (periferal) örgütlenmeleri olan muhabir gruplarını da güçlendirmeli ve daha iyi bir illegal çalışmaya sokmalıyız.

Partimizin yığın çalışmasındaki ikinci halka, illegal anti–faşist yığınsal savaş merkezleridir. Okullarda, mahallelerde, fabrikalarda, işyerlerinde, kırsal yerleşim birimlerinde faşist yönetime karşı her çeşit hoşnutsuzluğa, tepkiye öncülük ederek bu merkezleri kurmalı, ya da kurulması için yardımcı olmalıyız. Gerçek anti–faşistleri, faşizme karşı devrim için savaşıma niyetli ve yetenekli olanları toparlayacak, yığınların içine gömülü ve yığınlarla bağlı bu örgütler, komünistlerin yığın bağlarının geliştirilmesinde büyük öneme sahiptir. Her birimin ve ülkenin ekonomik siyasal sorunlarını kendisine kalkış noktası yapan bu örgütler, siyasetten uzaklaşan, ya da tutunacak dalı kalmamış unsurları kazanmakta yakalanması gereken ana halkadır.

Partimizin yığın çalışmasının üçüncü halkası legal örgütlerdir. Yönetimde kimin olduğuna bakılmaksızın halk yığınlarının bulunduğu her örgütte komünistler çalışmak zorundadır. Yığınlar neredeyse biz de oradayız.

II

Faşist cunta geldiği andan başlayarak işçi sınıfımıza saldırdı, saldırıyor. Grevler kaldırıldı. Sendikalar kapatıldı. Tek tip sendikacılık dayatıldı. Toplu sözleşmeler oyuna dönüştürüldü. Kıdem tazminatları düşürüldü. Vergi yasasıyla vergiler azaltılıyormuş gösterilerek daha fazla vergi yükü bindirildi. Binlerce öncü işçi işkencehanelere, zindanlara atıldı. Fabrikalar kışlaya çevrildi.

Faşist cunta, işçi sınıfının biricik gerçek savunucusu ve yol göstericisi komünistleri işçi sınıfına karşı göstermek istiyor. İzmir ayaklanmasının kışkırtma olduğundan, “teröristlerin ideolojik amaçlarına alet olan işçilerin grevleri yüzünden ekonominin çok zarar gördüğünden” dem vuruyor. Kemalci “sınıfsız, imtiyazsız tek bir kitleyiz” edebiyatına sarılıyor. Ancak, toplumda bu demagojilerden en az etkilenen kesim oluşuyla işçi sınıfımız Türkiye devrimindeki öncü tarihsel misyonunu gerçekleştirilmeye yetenekli olduğunu bir kez daha göstermektedir.

Karşı–devrimin başarısıyla sonuçlanan son yılların savaşımı işçi sınıfımıza oportünistlerin ve küçük burjuva devrimcilerinin içyüzünü göstermiştir. Cuntanın azgın saldırısı karşısında oportünistler teslim bayrağını çekmişler, küçük burjuva devrimci akımlar ise, hem bireysel terör yoluyla savaşıma zarar vermişler, hem kendilerini yeni duruma uyarlayamayarak kabuklarına çekilmişlerdir.

İşçi sınıfımız, devrimci durum süresince başa güreşti. Özellikle sosyal–demokrasi ve oportünizm tarafından bilinci bulandırıldı. Enerjisi yanlış kanallara akıtıldı, yoruldu ve yenildi. Şimdi işçi sınıfını yalnız bırakmamak, toparlanmasına, geçmiş dönemin derslerini çıkarmasına yardım etmek, onu yeni ve daha dinç bir saldırıya hazırlamak komünistlerin görevidir.

III

Türkiye bir küçük burjuvalar denizidir. Kırsal alanlarda olduğu gibi kentlerde de yoğun bir yığın bulunmaktadır. Bürokrasi, aydınlar, endüstrideki ve ticaretteki küçük burjuvalar önemli bir nicelik oluşturmaktadır.

Bu kesimler kendi içinde farklılıklar taşımaktadır. Endüstri ve ticaretteki küçük burjuva kesimler tekelci burjuvaziye bağımlılıklarından, mülkiyet sahibi olmalarından dolayı geçmiş dönemde en az hareketli kesim olmuştur. Aydınlar ve bürokrasinin alt kesimleri ise daha hareketli ve işçi sınıfımıza daha yakın görünmüşlerdir.

Küçük burjuvazi devrimimizin temel sorunudur. İşçi sınıfı küçük burjuvaziyi kendi hegemonyasına kazanmadan devrimi gerçekleştiremez. Faşist cuntanın yönetime el koyduğu bugün de bu durum değişmemiştir.

Faşist cunta, küçük burjuvaziyi bürokrasinin, aydınların alt kesimlerini yoksullaştıran bir siyaset izliyor. Bürokrasinin orta ve üst kesimlerini koruyan vergi yasası, bu kesimleri açlığa itiyor. Memurların ve aydınların her türlü demokratik kazanımları, devlet denetimi dışındaki örgütlenme hakları yok edildi. Cunta, küçük burjuvaziyi, devlete bağımlı Esnaf ve Sanatkârlar Derneği, Şoförler Derneği, vb. örgütlerde kendisine taban yapmaya çalışıyor. Komünistler hem faşizmin bu örgütleri kendi amaçları uğrunda kullanmasına izin vermemek, hem bu kesim içinde var olan her çeşit legal olanaktan yararlanabilmek için bu örgütlerde ve tüketim kooperatiflerinde, terziler derneği gibi kuruluşlar içinde çalışmak zorundadırlar.

IV

Türkiye küçük burjuvazisinin büyük bölümü kırsal alanda yaşamakta ve çalışmaktadır.

On dokuzuncu yüzyıldan bu yana sürmekte olan Prusya tipi kapitalistleşme, 1960'larda ülke ekonomisinde tekellerin ağırlık kazanmasını, 1970'lerde de finans–kapitalin egemenliğini getirdi. Aynı süreç tarımda da izlendi. 1950'lerde kapitalist gelişme yolunda bir patlama geçiren ülke tarımına asıl patlama 1960'larda geldi. O zamandan bu yana kırsal alanlar bir uçta tarım–tekellerinin, burjuvazinin, bir uçta tarım proletaryasının ve arada dev gibi bir küçük üreticiler yığınının doğmasına tanık oldu. Kapitalizm kırsal alanlarda da egemenliğini tümüyle kurdu. Kapitalizm öncesi ilişkileri kendine uydurdu, böylece sömürsünü daha da şiddetlendirdi.

Bugün, Türkiye tarımında tekelleşme oldukça ilerlemiştir. Tarım tekellerinin başında Üretim Çiftlikleri ile EBK, TMO vb. kurumlarıyla devlet gelmektedir. Prusya tipi kapitalistleşmenin bir sonucu olarak, eski toprak ağaları da tekelci tarım burjuvazisi, finans–kapitalin bir parçası konumundadır. Bu *tarım tekelleri, küçük üretici yığınları kendilerine taban yapmaktadırlar.*

Doğrudan devlet eliyle, finans–kapitalin dolaylı yöntemleriyle, ya da tekel dışı tarım burjuvazisi tarafından kurulan çok sayıdaki kooperatif, küçük tarım üreticisinin haklarını savunan örgütler olarak gösterilmeye çalışılıyor. Gerçekte ise bu örgütlerin başını tutan tekeller ve devlet, küçük üreticileri kendilerine bağlayarak, üretimde verimliliği artırarak ve bunun sonuçlarını kendilerine yontarak zenginliklerine zenginlik katıyorlar. Tekellerle çok sayıda küçük üreticinin ortaklaşa yatırım yaptığı tarıma yönelik endüstri işletmeleri de aynı amaca hizmet ediyor.

Öte yanda, tarım küçük burjuvazisi tarafından kurulan kooperatifler de olabilir. Küçük üreticinin savunma örgütü olarak anlayabileceğimiz bu kooperatifler, tekeller karşısında daha iyi fiyat alma vs. gibi çeşitli yönlerde çalışma yürütür. Yine de, görmeliyiz ki, finans–kapitalin egemen olduğu bir ekonomide bu çeşit kooperatifler de tekellerin işine yarar, küçük üretici yığınları kendilerine taban yapmalarını kolaylaştırır. Tekeller, karınca sürüsü gibi bir yığınla ekonomik ilişki kuracağına, daha toparlanmış ekonomik ünitelerle ilişki kurar.

Finans–kapital egemenliği altındaki bir ekonomide kooperatifler, tekeller karşısında daha iyi ekonomik bir konum kazanmaya yarayabilir ama nesnel olarak tüm tarımı tekellerin tabanı yapar. Komünistler, bu örgütlerin nesnel işlevlerini dupduru görmeli, ama içine girip yoğun devrimci propaganda ve ajitasyon yürütmeli, hem de bu çeşit örgütlerin bu düzendeki çözümsüzlüğünü göstermelidirler.

Türkiye'nin ihracatının yarısından fazlasını tarım ürünleri oluşturmaktadır. Çeşitli yapısal sorunlarını çözebilmek amacıyla döviz dar boğazını aşmaya çabalayan finans–kapital için tarımsal üretimi artırmak, *verimliliği yükseltmek* ve bu yolla ihracat hacmini genişletmek turizm ve işçi dövizleri yanı sıra önemli bir çözümdür.

Faşist cuntanın kırsal alana dönük siyaseti, tarım küçük üreticilerinin mülksüzleşmesini hızlandırmaktadır. Tarım küçük üreticilerini yığınsal olarak yoksullaştıran bir yoldan gerçekleştirilmek istenen tarımsal mekanizasyon ve büyük mülkiyeti güçlendirme siyaseti; vergi yasası değişiklikleri, tütün üretiminin kısıtlanması, çay üretimini kısıtlama planları, küçük üreticilerin devlet kooperatiflerindeki paralarına “bağış” diye el konulması, tarım kapitalistlerinin daha yüksek bir kâr elde etmesini sağlayan destekleme fiyat politikası ve ürünlerin karşılıklarının zamanında ödenmemesi gibi uygulamalarla açığa çıkmaktadır. Orta derecede ekonomik gelişme üzerinde faşizm, kendisine sınıfsal destek sağlamak için küçük burjuvaziyi ekonomik yönden destekleme gücüne sahip değildir.

Bu gerçekler karşısında partimiz, kırsal alanda yaşayan ve çalışan halk içinde parti örgütlenmesine daha büyük önem vermelidir. Kentlerdeki kırsal alanla bağıını koparmamış işçi ya da başka kesimden Yoldaşların bu alanda örgütlenme için görevlendirilmesini acil olarak ele almalıdır.

Partimiz, tarımdaki küçük üreticileri yoksullaştırmaya yönelik uygulamaları sergilemelidir. Tarım sorununu en kısa zamanda ele almalı, merkez yayın organında bu konuya ilişkin teorik-siyasal yazılara geniş yer vermelidir.

Partimiz, faşist iktidarın her alanda olduğu gibi, bu alandaki legal çalışma olanaklarını da kaldırmış olmasına karşın var olan, ya da kurulabilecek olan Köy-Koop, Ziraat Odaları, kırsal halk örgütleri gibi, *küçük üreticileri de bünyesinde toplayan legal örgütlerde, yönetimde kimin olduğuna bakmadan çalışmalıdır.*

V

1980 I. Leninciler Konferansı, merkezi ve yerel düzeylerde gençlik bürolarının oluşturulmasını, tüm Türkiye gençliğinin ülke çapında merkezi yığmsal örgütünün belkemiğini oluşturacak komünist bir gençlik hareketinin geliştirilmesini kararlaştırmıştı.

Gençlik büroları oluşturuldu ve yörelere göre değişen ölçülerde başarılı oldu. Komünist bir gençlik hareketi yolunda gelişmeler elde edildi. Gençlik örgütlenmesinin biçimi, genç komünizm sempatizanlarının partiye üye olabilecek düzeye gelmesinden önce disiplinli bir çalışma içinde uzun bir süre yetiştirilmesinin gerekliliği konularında önemli veriler sağlandı.

Faşist darbeyle birlikte gençliğe yönelik ağır bir saldırı başladı. Baskıların en yoğun olduğu alanlardan biri öğrenci gençlik oldu. Yüksek okullara asker yığıldı, yığmsal tutuklamalar yapıldı, yüksek okulların özerkliğini tümüyle yok eden yeni yasalar çıkarıldı, öğrencilerin kredi-yurt sorunları daha da ağırlaştırıldı. Cunta bu girişimlerle aynı zamanda öğrencileri birbirine kırdırmak gibi bir amaç güdüyor.

Partimiz, faşist baskılara ve cuntanın öğrencileri birbirine kırdırma, devletin baskı organlarının bir uzantısı olarak örgütlenme taktiklerine karşı, *bu uygulamalara karşı savaşılabilecek tüm örgütlerle eylem birliği için ısrarla çalışmalı, bu örgütlere somut öneriyle gitmeli, bunu ileride yaratılacak Türkiye gençliğinin merkezi yığmsal örgütünün temellerinin bugünden atılmaya başlanması göreviyle birlikte ele almalıdır.*

Partimiz, gençlik içindeki çalışmada spor kulüpleri, izcilik dernekleri, gericiler eliyle kurulan resmi öğrenci dernekleri vs. gibi her türlü *legal olanaktan yararlanmalıdır.*

VI

12 Eylül faşist darbesinden sonra ülkemizde işçi-emekçi kadınların durumu iyice kötüleşti. Faşist diktatörlük, kadınlara karşı da böl-yönet taktiği uyguluyor. Kadın işçilere eşit ücret ödenmemesini, genel ücret düzeyini düşürmenin bir aracı olarak kullanıyor. Aynı zamanda, işsizlik sorununu askıya almanın bir yolu olarak, kadınları eve hapsedmeye, onların çalışmasını engellemeye hazırlanıyor.

Faşist diktatörlük, toplumu azaltmayı toplumsal sorunları hafifletmenin yolu olarak görüyor. Kadınları aşağılayıcı bir biçimde boşanmaları çabuklaştırıyor, ailede erkeği kadına karşı sürüyor. Doğum kontrolü siyaseti de aynı yöndedir. Şimdi evlenmelere de yasaklar getiriyorlar.

Geniş emekçi kadın yığınları, bir yandan ekonomik–toplumsal sorunların yükünü çifte taşımaya zorlanırken, öte yandan faşist diktatörlüğün kırım ve tutuklama kampanyalarında kocalarını, çocuklarını, kardeşlerini yitirmenin acısını yaşıyorlar.

Faşist diktatörlük onlara yönelik yoğun bir ideolojik çalışma yürütüyor. “Kahraman ordumuzun yiğit evlatlarının anaları” gibi demagojilerle analık duygularını sömürüyor. “Kurtuluş savaşımızın yiğit Türk kadını” demagojileriyle kadın emekçileri de Kürt–Türk diye bölmeye, onların orduya destek vermesini sağlamaya çalışıyor.

1980 I. Leninciler Konferansı, kadınları devrim savaşımına kazanmanın önemini vurgulamıştı. Konferans kararları doğrultusunda, bu soruna eğilecek merkezi ve yerel bürolar oluşturulmuştu. Bugün kadınlar arasında çalışmanın önemi daha da arttı. Faşist diktatörlüğü devrimle yıkmak için kadın emekçileri bilinçlendirmek bugün can alıcı bir zorunluluktur.

Her şeyden önce kadın sorununun partili yoldaşlarımız arasında doğru kavranması gerekmektedir. Bunun için kadın büroları çalışmalarını hızlandırmalı, merkez yayın organımızı daha etkin biçimde değerlendirmeli, kadın sorunu üzerine ideolojik, siyasal ve tarihsel içerikli yazılarıyla beslemelidir.

Her düzeydeki parti örgütlerinde kadın yoldaşların oranının artırılması çabasını yoğunlaştırarak sürdürmeliyiz.

Yıgınsal kadın hareketi ile işçi sınıfı hareketi arasında istediğimiz gibi bağ kurulmasında kadın işçilerin önemini kavrayarak, kadın işçilerin örgütlenmesine özel önem vermeliyiz.

Kadın çalışmasında Akşam Kız Sanat Okulları, burjuva kadın örgütleri, ya da devletin, üniversitelerin çeşitli projeleri vb. her çeşit legal olanağı değerlendirebilmeliyiz.

VII

Finans–kapitalin çıkarlarının savunucusu olarak bugün iktidara el koyan ordu, halk yığınlarına karşı burjuvazinin en temel gücüdür. Burjuvazi, ordunun “kurtarıcı işlevlerinden” dem vuran propagandasını azdırarak devrimci durumda çeşitli yaralar almış olan ordudaki disiplin ve birliği güçlendirmeye çalışıyor.

Ancak bir yandan her gün kendisi gibi halk çocuklarını vurmak, kendi anası–babası ile aynı çileleri paylaşan namuslu kişilere acı çektirmek zorunda bırakılan, öte yandan üstünün hakaret, küfür ve dayakları ile canından bezem ordu tabanındaki halk çocuklarının yarasının içten içe kanaması sürüyor.

Bugün yönetimde olan ordunun, yığınların zorla baskı altına alınmasının doğurduğu devleti yıpratıcı etkilerle ilk elden karşı karşıya gelmesi ordu içinde çalışmada yeni olanaklar açıyor.

Bu dönemde ordu içinde çalışma önemle ele alınmalı, bu çalışmayı Eşgüdüm Komitesi ilk elden yürütmelidir.

Ordu tabanındaki erlerin kalıcı olmadığı göz önüne alınarak, bu çalışmada astsubaylar ve alt kademe subaylar başlangıç noktası olarak değerlendirilmelidir.

Ordunun subay ve astsubay kadrolarını yetiştiren *harp okulları*, *astsubay okulları* ve *öteki askeri okullar* içinde çalışmaya ve yüksek okullardaki yoldaşlar arasından askerde çalışma yapabilecek yoldaşlar yetiştirilmesine ağırlık verilmelidir.

Tabandaki geniş er yığını arasındaki yığın çalışmasında ordu içindeki komünistlerin yanı sıra, çeşitli alanlarda çalışan yoldaşlardan da askerlik süreleri içinde yararlanılmalıdır.

Ordunun görev yaptığı her bölgede komünistler, erler, astsubaylar ve subaylar arasında çalışma yapılmalı, kişisel ilişkiler kurulmalı, sonuçları zaman geçirmeden EK'a iletmelidirler.

VIII

Faşist cuntanın ülke yönetimine el koymasıyla birlikte, şiddetli bir işkence–kıyım ve tutuklama dalgası tüm toplumu sardı. Yaklaşık yüz bin tutuklu var. Altı ay içinde bir o kadar kişi de işkenceye uğradı, birkaç ay gözaltında tutuldu.

Hapishanelerde tutuklular üzerinde fiziksel ve ideolojik baskı uç boyutlara vardı. “Zorunlu askerlik”, insanlık dışı angarya çalışma, Kemalizm eğitimleri, meydan dayakları ve daha birçok Nazi türü uygulamalar hapishanelerden genel görüntülerdir.

Hapishaneler bugün devrimci savaşımın alanlarından biri olmuştur. Tutuklanan komünistler kendi iç örgütlenmelerini sağlamalı, konspirasyona ve güvenliğe özel önem göstererek partiyi güçlendirmelidirler.

Cuntanın uygulamalarının ve bu uygulamalara karşı verilen savaşımın, konulan eylemlerin faşizmi teşhir için taşıdığı önem kavranarak bu konularda en geniş belge ve bilgi dışarıdaki parti örgütlerine, merkez organa iletilmelidir.

Dışarıdaki parti örgütlerinin, hapishanedeki ya da işkencedeki yoldaşlarla ilişkiyi sürekli, sistemli duruma getirmeleri, yayınlar ve gereksinimleri sağlayarak içerideki yoldaşları desteklemeyi önemli bir görev olarak ele almalıdırlar.

İçerideki yoldaşlarımızın komünist morali üstün tutucu tavırlarının üyelere örnek olacak biçimde örgüt içinde yayılması sağlanmalıdır.

Dışarıdaki parti örgütlerinin hapisteki yoldaşların aileleri ve yakınlarına maddi ve moral destek vermeleri, bu çabaların komünist yığın çalışmasıyla birleştirilmesi günün önemli bir görevidir.

IX

Türkiye Komünist Partisi II. Leninciler Konferansı, halk yığınlarının *her* kesimi içindeki (ordu ve hapishanelerdeki çalışmanın özel koşulları dışında) yığın çalışmasında gözetilecek *ortak* hedefler olarak;

- 1) Parti örgütlenmesinin her şeyin başına alınmasını ve parti örgütlerinin daha sıkı bir illegal çalışmaya sokulmasını;
Parti çevresel örgütlenmesi olan muhabir gruplarının örgütlenmesine hız verilmesini, bunların da daha yetkin bir illegal çalışmaya sokulmasını;
- 2) Her kesime özgü ve ülke çapındaki genel ekonomik–demokratik istemlerin propagandası, işkence, tutuklamalar ve kıyımların teşhiri üzerinde yükselen yoğun bir *anti-faşist kampanya* örgütlenmesini, illegal anti-faşist savaş merkezleri kurulmasını;
- 3) Her alanda var olan her türlü legal çalışma olanağından yararlanılmasını, *üyelerimizin böyle örgütlerden birinde çalışması yönünde denetim* sağlanmasını;
- 4) Geçmiş dönemin devrimci savaşım geleneklerinin canlı tutulmasını;

- 5) Öncü kesimlerin elverişsiz bir platformda savaşa sürülmesiyle kırılmasına yol açacak yöntemlerin ve savaşım biçimlerinin kullanılmamasını;
- 6) Parti örgütlerinin özellikle kendi alanları ile ilgili bilgi ve belgelerle Merkez Organ'ı beslemelerini, Merkez Organ'da yayınlanacak ekonomik–demokratik istemlerle ilgili yayınlara ajitasyon propagandada daha büyük yer verilmesini;
- 7) Tüm alanlarda ekonomik–demokratik istemler için, işkence, tutuklama ve kısımlara karşı, *gerçek anti-faşist güçlerle tabanda eylem birliği için* ısrarla çalışılmasını;
- 8) Her alanda yürütülecek propaganda ve ajitasyonun, bu alanda yaşayan halk yığınlarının kendi sorunlarından, gereksinimlerinden ve isteklerinden yola çıkarak bu sorunlarla işçi sınıfı hareketinin ülke çapındaki istemleri arasındaki bağı kurması, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devriminin bu kesimlere getireceklerini *somut* olarak göstermesi ve bu yolla sorunların iktidarın ele geçirilmesi zorunluluğuna, faşist cuntanın devrimle yıkılmasına bağlanması gerektiğini karar altına alır.

11. KONSPIRASYON VE KADRO GÜVENLİĞİ

Burjuva devletini parçalayıp, yerine proletarya diktatörlüğünü kurmayı amaçlayan bir komünist partisinin *her zaman*, en “özgür” koşullarda bile gizli yönü olmak zorundadır. Ülkenin siyasal koşulları legal çalışmaya ne denli büyük olanaklar sağlarsa sağlasın, komünist partisi bu olanakları sonuna dek kullanırken, kadrolarını burjuvaziye kaptırmadan her an gizli çalışmaya dönebilecek biçimde örgütlenmelidir. Burjuvaziyi yıkmak isteyen hiçbir hareket onun demokrasisine güvenemez.

Türkiye komünist hareketinin, genel olarak devrimci hareketin konspiratif çalışma geleneği sınırlıdır. İşçi sınıfı içinde, gençlik örgütlenmesinde çeşitli dönemlerde illegal örgütlenmeler kurulmuş, ama uzun süreli olmamıştır. Konspiratif çalışma yöntemleri nesilden nesile, yaşlıdan gence geçerek gelmemiştir. TKP içinde uzun yıllar yönetime yapışan oportünizm, böyle bir deney birikimi olmamasının, legalizm hastalığının başlıca sorumlusudur.

TKP'nin Menşevik yönetimi konspirasyonu ilkelerini uygulamaya, günün koşullarına uyarlanmış bir kadro güvenliği siyaseti saptamaya gerek duymadı. Konspirasyon ideolojik konularda ve Bizans oyunlarında kullanıldı. Yönetim kadrolarının güvenliği burjuvazi ile uzlaşarak sağlandı. 12 Eylül'den sonra, faşist cuntaya “faşist” diyememelerinin önemli nedenlerinden biri de budur.

TKP'nin Bolşevik kanadı, konspirasyon ve kadro güvenliğinin ilkelerini öğrenip, savaş içerisinde zenginleştiriyor.

12 Eylül faşist darbesi ile bu sorun can alıcı bir önem kazanmıştır. Savaşabilmemiz konspirasyon ve kadro güvenliği ilkelerini yaratıcı uygulayıp zenginleştirmemize bağlıdır.

PARTİ ÖRGÜTLENMESİ

Yeni koşullarda parti örgütü baştan aşağıya yeniden örgütlenmelidir. Örgütlenmede gösterilecek ustalık siyasal polisin vuramamasını, vurursa da aldığı kadarıyla kalmasını sağlayacaktır.

Bir yandan siyasal polisin elindeki bilgiler eskitilirken, öte yandan karşı-bilgi toplama ve merkezileştirme çalışmaları yürütülmelidir.

Partide tüm yatay kanallar çok zorunlu ayrıcalıklar dışında kaldırılmalıdır. Bütün birimler dikey ilişkiler temelinde oluşturulmalıdır. Parti eğitimi, sekreterler eliyle yürütülmelidir.

Partinin sempatican halkaları ve çevresel örgütleri bu döneme uygun eylem biçimleri ile olabildiğince genişletilirken, partiye üye almada geçen döneme göre daha *tutucu* davranılmalıdır.

Faşist cuntaya karşı savaşta yayınlarımızın militan kadrolara, fabrikalara, halkımıza ulaştırılması can alıcı bir önem taşıyor. Bunun için illegal yayın dağıtım ağıımız *temassız* ilişkiler temelinde yeniden örgütlenmelidir. Yayın kanalları parti örgütünden ayrı oluşturulmalıdır. Bölgeelerde döneme uygun yayın dağıtım biçimleri yaratıcılıkla uygulanmalıdır.

Parti içi haberleşme kanallarımız parti çalışmasını aksatmadan yürütebilmemizin anahtarıdır. Bu kanallar yeni olanaklarla genişletilmeli ve daha güvenli duruma getirilmelidir.

Konspirasyon ilkelerinin parti düzeyinde iyi uygulanabilmesi ve kadro güvenliğinin sağlanması uzmanlaşmış kadro sorunudur. Önümüzdeki dönemde gizli çalışmanın çeşitli yönlerinde uzmanlaşmış, güvenilir, yavan günlük çalışmaya yatkın, teknik kadrolar yetiştirmeye hız vermeliyiz.

KADRO GÜVENLİĞİ

Partimiz 12 Eylül faşist darbesi ile gelen gericilik döneminde genel olarak kadrolarını, özel olarak yönetici kadrolarını korumaya her zamankinden daha büyük önem vermelidir. Önümüzdeki dönemde konspirasyon ilkeleri eksiksiz uygulanmalı, partinin olanaklarının önemli bölümü kadro güvenliğine kaydırılmalıdır. Bu yönde alınacak somut kararlar yerel ve merkezi yönetim organlarının sorumluluğudur.

ÇALIŞMALARDA GENEL OLARAK UYGULANACAK NOKTALAR

Komünist için konspirasyon yaşamın doğal parçası olmalıdır. Gizlilik ilkeleri tüm birimlerde bir *alışkanlıklar dizisi* olarak uygulanmalıdır. Bu ilkeler çalışmayı aksatan, geciktiren engeller olarak görülmemeli, inatçı biçimde uygulanarak, yaşam içerisinden çıkan yeni olanaklarla zenginleştirilmelidir. *İyi bir komünist, yaratıcı bir konspiratördür.*

Konspirasyon bir yönüyle küçük küçük, tek başına önemsiz görünen bir sürü basit önlemden oluşan bir bütündür. Her küçük parça tek başına ne denli önemsiz görünse de, uygulanmadığında bütünü tehlikeye sokar. Yeni dönemde en küçük önleme boş verilemez.

Konspirasyon ilkelerinin uygulanmasında önem verilmesi gerekli bir nokta da ne rahat, ne diken üstünde olmaktır. İki önlemleri önemsememeyi, gevşekliği, ikincisi panikçiliği besler. Önemli olan bu ilkeleri *serinkanlılıkla* ve *gösterişsiz* yaşama geçirebilmektir.

Bugün gericilik koşulları altında savaşıyoruz. Siyasal polis her dönemden daha fazla ve her türlü yöntemle üzerimize geliyor. Bunun için partililer çalışmalarında aşağıda sıralanan noktalara özellikle dikkat etmelidirler:

- 1) Partinin ve yönetici yoldaşların evleri, aynı komite üyesi yoldaşlar ve alt örgütler tarafından *hiçbir koşul altında* bilinmemelidir. Bu evlerde yaşayış biçimleri çevreden koparılmamalıdır.
- 2) Siyasal polis iz sürerken aile ve yakın akraba bağlarını kullanıyor. Bu bağlardan olabildiğince kaçınılmalı ve bu ilişkiler ustaca düzenlenmelidir.
- 3) Buluşmalarda kullanılan yerler sık sık değiştirilmelidir. Buluşmalar tam zamanında yapılmalı, buluşma takvimleri şifreli olarak saklanmalı ve taşınmamalıdır.
- 4) Genel olarak yazılı belge taşınmamalıdır. Taşınması mutlak gerekli ise şifrelenmeli ve ustalıklı gizlenmelidir.
- 5) Buluşma ve toplantılarda tehlike işaretlemesi mutlak kullanılmalı ve her defa değiştirilmelidir.
- 6) Buluşan yoldaşlar, buluşma örtüsünü önceden karşılıklı olarak hazırlamalıdır.
- 7) Konspirasyon ve kadro güvenliği konusu parti toplantılarında gündem maddesi olarak konmalı ve yerel uygulama tartışılmalıdır.
- 8) Partiliye somut çalışmalarında yardımcı olacak parti güvenliği el kitabı çıkarılmalıdır.

DÜNYA DEVRİMİ SÜRECİNE İLİŞKİN OLARAK TKP'NİN TUTUMU ÜSTÜNE KARAR

12. DÜNYA DEVRİMİ VE TKP

Emperyalizmle birlikte genel olarak sosyalizm için olgunlaşan dünyada devrim gerekliliği her geçen gün daha şiddetle kendini duyuruyor. Kapitalist ülkeler işçi sınıfı, en başta komünist partileri dünya devrimi önünde ciddi sorumluluk taşıyor.

Lenin'in, Bolşeviklerin öncülüğünde Rus işçi sınıfı Ekim Devrimi ile dünya devrimini, kapitalizmden sosyalizme geçişi başlattı. Dünya devrimi, "devrimci merkezin nitel ve nicel olarak güçleniş ve egemen oluş sürecidir. Somut olarak Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin her alanda ilerlemeleri ve yeni ülkelerin de kapitalist sistemin zayıf halkalarında gerçekleşen devrimlerle sosyalist topluluğa katılmaları sürecidir. Bu süreç içinde, sosyalist sistemin her alanda emperyalizmi geçmesiyle çağ değişecek, sosyalizm çağı açılacaktır".

Dünya devrimi yalnızca sosyalist ülkelerin gelişmesine indirgenemez. Kapitalizmi yenebilmenin bir koşulu yaşayan sosyalizmin ilerlemesi, öteki koşulu kapitalist ülkelerde devrimdir. Tek başına reel sosyalizmin ilerlemesi yeterli değildir. Sosyalizm çağına ulaşmanın yükünü yalnızca sosyalist ülkelerin, önemli ağırlığıyla Sovyetler Birliği'nin sırtına yıkmanın nesnel güçlükleri vardır. Bunlar, bugüne değin proleter devrimlerinin az gelişmiş ülkelerde başarıya ulaşmasının sonucu olan nesnel güçlüklerdir.

Kuşkusuz sosyalizm çağına ulaşmanın en kestirme yolu, büyük emperyalist ülkelerde devrimin gerçekleşmesidir. Ne var ki, bu şimdilik ufukta görünmüyor. Sovyetler Birliği bu çağın ağır sorumluluğunu tüm güçlüklerle karşı onurla taşıyor.

Sovyetler Birliği'nin dünyada oynadığı rol dünya devrimi açısından ele alınmalı ve bu temel hedef içinde değerlendirilmelidir. Dünya devriminin çıkarı, dünya devrimci merkezi olan Sovyetler Birliği dâhil, tüm parçaların çıkarlarından önde gelir. "Dünya devrimci merkezinin, tekil ülkelerde, ya da ülke topluluklarında birlikte oluşan devrimler yoluyla gerçekleşmekte olan dünya devrimine can alıcı bir etkisi vardır. SSCB'nin dünyada tuttuğu yer, SBKP'nin dünya komünist hareketinde en büyük otoriteye sahip bir parti oluşu temel olarak buradan kaynaklanmaktadır."

Sovyetler Birliği'nin dünyadaki başta gelen rolü uluslararası devrime yardımcı olmaktır. Bunu yapabilmek için elindeki en güçlü aracı ekonomik gelişmesidir, ekonomik siyasetidir. Uluslararası devrime ana etkisi ekonomik siyaseti yoluyla. Sovyetler Birliği dünya devrimine doğrudan da yardım eder ama bunun sınırı "Sovyet iktidarının kendi gücüyle uygun yardım biçimini seçmesidir".

Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeler açısından görev bir yandan sosyalizmi ilerletmek, öte yandan barış siyasetiyle, en başta bunun için, ama aynı zamanda dünyadaki tüm devrimci savaşlar için elverişli koşullar yaratmaktır.

Bugün iki dünya sistemi vardır ama bir tek dünya pazarı vardır. Kapitalist sektör de, sosyalist sektör de onun parçalarıdır. Tek bir dünya pazarının parçaları olan ülkeler birbirleriyle ekonomik ilişkilere girmeden yaşayamaz.

Emperyalizmi bir çırpıda ekonomik olarak geçmek olanaksızdır. Emperyalizm yarışa eşitsiz başlamış, dünyayı sömürerek hâlâ da eşitsiz koşmaktadır. Sonra barış dönemleri kapitalizmin de nefes aldığı, geliştiği dönemlerdir.

Eşitsiz gelişme, kapitalizmin her barışçıl dönemini aynı zamanda yeni paylaşımların “zorunlu” olduğu bir noktaya vardırır. Emperyalizm dünyada ağırlıkta oldukça, barış dönemi savaşa hazırlık dönemidir. Bu nedenle, varlığı ve gücüyle dünya savaşının önünde tek engel olmasına karşın, sosyalist sistem savunmasına büyük önem vermek zorundadır. Bu da, sosyalist ekonominin gelişmesini yavaşlatmaktadır.

Kapitalist emperyalizm, çelişkilerle dolu bunalımlı yapısına rağmen, üretim güçlerini büyük adımlarla geliştirme yeteneğini göstermiştir. Emperyalizmin, bir dizi devrimle vurmadan, salt sosyalist sistemin ekonomik güçlenmesi sonucu, evrim yoluyla çökeceğini düşünmek, dünya devrimi hedefini geri çekmektir. Kapitalist ülkeler komünist partilerinin görevlerini pasifist bir barış savaşımı ve reformist siyasetlerle sınırlandırmak demektir. Dünya sosyalist sistemi ile kapitalist ülkeler işçi sınıfının proleter enternasyonalist birliğini, genel demokratik içerikli bir uluslararası dayanışma düzeyine indirmek demektir. Emperyalist ülkelerde nesnel temeli çok güçlü olan oportünizmin büyümesine yolu açmak demektir.

Günümüz dünyasının somut güç dengesi içinde barışçıl yoldan devrim bir hayaldir.

Türkiye jeopolitik konumuyla emperyalizm için can alıcı önem taşıyan bir ülkedir. NATO’nun üyesi, emperyalizmin bölgede üslerle donatılmış ileri karakolu, Sovyetler Birliği’nin baş belası bir kapı komşusudur.

İran’da Şah rejiminin yıkılması ve Afganistan devriminden sonra emperyalizmin Ortadoğu’daki manevra alanı daraldı. Emperyalizmin yörede zayıflayan askersel–siyasal konumlarını güçlendirmek, enerji sorununu çözmek için şiddete başvurma eğilimleri güçlendi. Emperyalizmin bu siyaseti ile Türkiye finans–kapitalinin yayılma gereksinimi üst üste düşüyor. Finans–kapital, Türkiye’yi emperyalistleştirerek, devlet–tekel kapitalist işleyişte üst bir aşamaya çıkarak sorunlarını çözmek istiyor. Ülke içinde işçi ve emekçi yığınlara karşı kanla yürüyen diktatörlük, ülke dışında komşu ülkelere karşı saldırı ve serüven vaat ediyor.

Türkiye, Ortadoğu’da emperyalist sermayenin atlama tahtasıdır. ABD emperyalizmi bölgede deşifredir. Sermaye ihracında güçlüklerle karşılaşmaktadır. Türkiye finans–kapitali bölgeye kendi başına açılacak güçte olmadığından, emperyalizmin yağmasına maşalık eden bir küçük ortak olma çabasındadır. Tarihsel bağlar nedeniyle, Türkiye için az gelişmiş Asya ve Afrika ülkelerine açılabilme, Arap–İslam dünyasına dış geçirebilmekten geçiyor.

Faşist iktidar bugün bir yandan Ortadoğu ülkelerine karşı emperyalizm ile işbirliği yaparken, öte yandan düşlediği yağmadan büyük bir pay koparabilmek için İsrail’e karşı Ortadoğu ülkeleri ile diplomatik ilişkilerini yoğunlaştırıyor. Bir alt paylaşım savaşının hazırlıklarını yapıyor. Hemen bir savaşa kalkışsa da kalkışmasa da, Türkiye ekonomisinin askerselleştirilmesi ve faşist generallerin yönetiminde kalması, doğu Akdeniz ve Ortadoğu’da barışa yönelik en büyük tehdittir.

Bölgemizde barışı sağlamanın yolu Türkiye devriminden geçiyor. Türkiye’de devrim, sosyalist sistem ve dünya devriminin çıkarları açısından büyük bir işlev görecektir. Bu devrimin ekonomik, toplumsal, siyasal, stratejik, ideolojik sonuçları dünya çapında olacaktır. Faşist dar-

be, Türkiye işçi sınıfının ve tüm devrimci güçlerin Türkiye'yi emperyalist zincirden koparma görevini ortadan kaldırmadı. Bu, dünya devriminin, ülke koşullarının önümüze koyduğu bir görevdir. TKP'nin Leninci kanadı bu nesnel gerekliliklerin yarattığı bir çizgidir.

Dünyanın bu parçasında sosyalizme açılacak ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirebilmek için, dünya komünist hareketinde de yanlışlar yapılabileceğini akılda tutarak devrimin yolunu çizmemiz, Marksizm'in devrimci özünü her türlü bulandırmaya karşı korumamız gerekir. Dünya komünist hareketinin ideolojik birliği parçalanmıştır. Komintern'in kapatılmasından önce başlayan bu gelişme, örgütsel birliğin ortadan kaldırılmasıyla hızlanmıştır. Kendi içinde derin farklılıklar taşımasına karşın, dünya komünist hareketi bir bütün olarak da sağa kaymıştır.

Lenincilerin bu saptamaları Afganistan ve Polonya olaylarının yanı sıra, özellikle faşist cuntayla birlikte Türkiye devriminin özgül sorunları çevresinde de kanıtlandı. TKP'nin 49 yıldır kongresinin yapılmamasını, Politik Büro kararıyla Merkez Komitesi üyelerinin ve partinin üçte birinin-partiden ihraç edilmesini ve bu suçları işleyenlere karşı çıkılmamasını onaylamıyoruz... Kanıtları var dendiği halde hiçbir kanıt göstermeden Hafızullah Amin'e ajan, faşist denmesini onaylamıyoruz. Afganistan'da Hafızullah Amin'i CIA ajanı olarak değil, Afganistan devriminin gerçek lideri olarak tanıyoruz. Amin'in ve partinin 97 liderinin başına gelenleri tarihsel bir haksızlık olarak görüyoruz.

Polonya olaylarında Polonya Birleşik İşçi Partisi derinden suçludur. Polonya olaylarının nedenlerine korkusuzca işaret edebilirsek, bundan Leninizm kazançlı, burjuvazi zararlı çıkacaktır. Polonya'da sosyalizmin demokratik yanı, toplumun istemlerini karşılamaz biçimde geride kalmıştır.

Polonya işçi sınıfının büyük bir bölümü Komünist Partisi'ne karşı sokağa çıktı. İstemler özünde haklıdır. Alet edildikleri yön haksızdır. Sosyalizm düşmanlarının haklı bir isteğe el koymalarıyla o haklı istek, sosyalizme karşı bir istek olarak patladı. İşçi sınıfı bölünüyor. Sosyalizmin geleceği tehlikeye giriyor.

Sosyalist toplumda sendikaların örgütsel planda devletten bağımsız, göstermelik olmayan, işlevli birer sınıf örgütü olarak örgütlenmesi gereğine karşı çıkan görüşler doğru değildir. Sosyalizmde sendikaların bu rolünün tanınmasını istemek haklı bir istektir.

Dünya sosyalizminin somut koşullara ve öznel hatalara bağlı olarak olması gerekenden geride kalan demokratik yönü gelişmelidir. Sosyalist sistem, emekçi yığınların haklı istemlerini dile getiren bir demokratikleşmeye girmek zorundadır. Gelişmeler zorluyor. Partiler bunu görmedikçe düşmanlar yararlanıyor. Ve de bu demokratikliğin geliştirilmesi sürecine, Marksizm–Leninizm'e karşıt bir yön verilmemesi, oportünizme, revizyonizme, “Batı hayranlığı”na kapının kapalı tutulması gerekir. İşçi ve emekçi yığınlar için Marksizm'den daha gerçek bir demokratiklik yoktur.

12 Eylül faşist darbesi, karşı–devrimin ne denli uluslararası birlik içinde Türkiye devrim hareketine saldırdığının kanıtıdır. Dünya komünist hareketi Türkiye'de devrimci savaşa bugün verdiği kadar çok daha fazla destek verebilir. Emperyalizmi ardına almış bu darbe, dünya komünist hareketine de uyarıdır.

Sovyet basınında ve öteki sosyalist ülkelerin basınında 12 Eylül faşist cuntasının “sağa da sola da karşı ılımlı cunta” olarak değerlendirilmesi, yerli ve yabancı finans–kapitalin çıkarlarını yansıtan faşist niteliğinin gözlerden gizlenmesi yanlıştır. Sovyet halkına ve dünya işçi sınıfına yanlısı bilinç verir.

Türkiye işçi ve devrimci hareketinin ezici çoğunluğu cuntayı faşist olarak nitelerken takınılan bu tutum, Türkiye devrim hareketine zarar veriyor. Cuntaya karşı enternasyonal bir direnişin gelişmesini engellemesi, anti-Sovyetizmi doludizgin azdırması yanında çok daha ağır sonuçları olacaktır. Bu tutumun dünya devrim hareketine ve Sovyetler Birliği’ne kazandırdığı bir şey yoktur. Faşist cunta karşısında alınan tutum genelin çıkarısıyla uyumsuzdur. Ne Türkiye işçi ve komünistlerinin, ne Sovyetler Birliği’nin, ne dünya devriminin herhangi bir gerçek çıkarını yansıtmamaktadır.

Bu birkaç örnekten anlaşılacağı gibi, dünya komünist hareketini ilgilendiren çeşitli konularda komünist partilerinin bazılarında, başka bazı konularda başka bazı partilerden farklı düşünüyoruz. Bu farklılıklar dünya komünist hareketinin bir parçası olmamıza engel değildir. Türkiye Komünist Partisi Leninci kanadı dünya komünist hareketinin doğal üyesi, kopmaz parçasıdır. TKP Leninci güçleri, Leninizm kavramını, proletarya diktatörlüğünü, proleter enternasyonalizmini, devrimi reddetmeyen, NATO’yu onaylamayan bir harekettir!

Bizim için dünya devrimine, Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelere karşı tutum, proletarya enternasyonalizminin ana ölçütüdür. Dünya devriminin çıkarlarına, dolayısıyla Sovyetler Birliği’nin gerçek çıkarlarına ters görüşler, anti-Sovyet görüşlerdir.

Sovyetler Birliği dünya devrimci merkezidir. Dünya devriminin ana gücüdür. Onun uzun erimli, gerçek çıkarları ile dünya devriminin çıkarları arasında nesnel çelişki yoktur. Sovyetler Birliği’nin çıkarları dünya devriminin çıkarlarına bağımlı, onunla uyumlu çıkarlardır. Sovyetler Birliği ile hiçbir ülkenin uzun erimli gerçek çıkarları arasında çelişki yoktur.

Sovyetler Birliği’nin dünya devrimci merkezi oluşu, doğru ya da yanlış siyaset izlemesiyle bağlı olmayan nesnel bir konumdur.

Her komünist partisi, her komünist eşittir. SBKP eşitler arasında birincidir. Onun, komünistlerin gözü önünde sahip olduğu yüce yer, yanlışıyla, doğrusuyla ardında getirdiği şanlı tarihten ve insanlık için bugün de yaptıklarından kaynaklanan moral bir konumdur. Bu konumun, her yeni tutumda yeniden kazanılması gerekir.

Komünist partileri, sosyalist bir ülkenin partisi bile derin yanlışlara düşebilmektedir. Yanılmaz kişi, yanılmaz örgüt yoktur. Dünya işçi sınıfının genel savaşına zarar veren durumlarda sesini yükseltmek her komünistin görevidir. Bugün, dünya komünist hareketindeki yanlış görüşler büyük ölçüde bu ilkenin uygulanmamasıyla beslenmektedir. Leninciler, hem TKP içinde, hem uluslararası alanda açık konuşma yanlışsıdır. Bu yol “bölücü” değil, gerçek birleştirici ve ilerletici yoldur. Yanlış tutumları en çabuk giderme yoludur.

TKP’nin Leninci kadroları Sovyetler Birliği’nin dünya devrimci merkezi olduğunun nesnelliğini bir an gözden kaçırmadan yanlış görüşlerin düzeltilmesi için çalışacaktır.

TKP’nin Leninci kadroları Sovyetler Birliği’ni, tüm yaşayan sosyalizmi gücü yettiğince her türlü düşmana karşı yıllardır savunuyor, sonuna dek savunacaktır. Her zaman dünya devriminin çıkarlarını her şeyin üzerinde tutmuştur, bundan sonra da tutacaktır. Bunu insanlığın komünizmle gerçek uygarlığa kavuşacağına inandığı için ve Türkiye’de devrimi yapacak kadroları, yığınları eğitmek, onları engel tanımaz olaylar durumuna getirmek için yapmaktadır.

KONFERANS ÜSTÜNE KARARLAR

13. KONFERANS BELGELERİNİN YAYINLANMASI ÜSTÜNE

Sınıfına, yığımlara karşı sorumlu olan komünist partisinin, çalışmasını yığımların denetimine sunması bir yükümlülük, Leninci disiplin anlayışının kopmaz bir parçasıdır. Bu açıklık, yayımla ve özellikle parti çalışmasında odak noktalarını oluşturan üst düzeyde toplantıların belgelerini yayımlamakla sağlanır.

Türkiye Komünist Partisi 1980 I. Leninciler Konferansı'nın karar ve tutanaklarının yayınlanması, Türkiye komünist hareketinin 60 yıllık tarihinde önemli bir adım olmuştur.

Bu gerçekleri burada yine saptayan Türkiye Komünist Partisi II. Leninciler Konferansı;

- Konferans belgelerinin (kararlar ve tutanakların) en kısa zamanda yayına hazırlanmasını;
- Eşgüdüm Komitesi'nin uygun göreceği bir tarihte yayınlanmasını;
- Bu hazırlığı yürütmek, açıklanması konspirasyonu bozacak bölümlerde çıkarma ve düzenlemeleri yapmak ve dil, üslûp gibi biçimsel değiştirmeler yapmakla yetkili bir komisyonun görevlendirilmesini, bu komisyonun EK'ya bağlı olarak çalışmasını karara bağlar.

Ayrıca, başta Eşgüdüm Komitesi olmak üzere, sorumlu parti örgütleri, Türkiyeli tüm devrimci örgütlere ve dünya komünist partilerine Konferans üstüne açıklayıcı bilgi vermekle görevlidir. Bu görevin bir parçası olarak, Konferans belgelerinin hangi yabancı dillerde de yayınlanacağı, Eşgüdüm Komitesi'nin kararına bırakılmıştır.

14. KONFERANS'IN AÇIKLANMASI

Türkiye Komünist Partisi Leninci İl Komiteleri'ne,

Konferansımızın onayladığı geçici parti tüzüğü'nün 42. maddesi uyarınca konferans, kongreden farklı olarak bir danışma toplantısı niteliğindedir. Konferans kararları, parti il komitelerinin çoğunluğunun alınan kararları onaylamasıyla bağlayıcılık kazanır. Bu il komitelerinin parti üye çoğunluğunu da temsil etmesi gerekir.

Dolayısıyla bu açıklama parti merkez organında yayınlandığı tarihten itibaren 2 ay içinde, il komiteleri kararları *onaylamadıklarını* Eşgüdüm Komitesi'ne bildirmediğiçe, kararlar onaylanmış sayılacaktır. Bu sürenin sonunda parti üyelerinin çoğunluğunu temsil eden il komitelerinin çoğunluğunun onayı sağlanmışsa, Konferans Kararları tüm parti örgütleri ve üyeleri üzerinde kesin bağlayıcılık kazanacak ve yürürlüğe girecektir. Bu doğrultuda bir açıklama tekrar parti merkez organında yer alacaktır.

GÜNDEM

- 1) Açılış. TKP marşı. Kimlik saptaması (temsil edilen örgütler). Başkanlık Kurulu ve Yönlendirme Kurulu seçimleri.
- 2) Konferans İç Tüzüğü'nün ve Gündem'in onaylanması. Komisyonların seçimi.
- 3) Raporlar.
- 4) 12 Eylül faşist darbesiyle gelen yeni dönemde TKP'nin taktiği.
 - 4.1.Yeni dönemin özellikleri ve parti taktiğinin genel çerçevesi.
 - 4.2.Siyasal akımlar, anti-faşist savaş birliği ve TKP.
 - 4.3.Ulusal sorun.
 - 4.4.Burjuva ideolojisine karşı savaş.
 - 4.5.Ekonomik savaşım ve sendikal hareket.
- 5) 12 Eylül faşist darbesiyle gelen yeni dönemde parti çalışmasının iç sorunları.
 - 5.1.Parti içi durum.
 - 5.2.Disiplin ve tüzük.
 - 5.3.Propaganda ve ajitasyon.
 - 5.4.Konspirasyon ve kadro güvenliği.
 - 5.5.Yığın çalışması.
 - 5.6.Parasal sorun.
- 6) Dünya devrimi ve TKP.
- 7) Seçimler.
- 8) Kapanış. Enternasyonal marşı.

KONFERANS İÇ TÜZÜĞÜ

- 1) Konferans, öğleden önce 9.30–12.30 ve öğleden sonra 14.30–17.30 arası olmak üzere günde iki oturumla çalışacaktır.
- 2) Konferansı, bir başkan ve iki başkan yardımcısından oluşacak Başkanlık Kurulu yönetecektir. Önergeleri ayıklamak, birleştirmek ve formüle etmek gibi yönetsel konularda Başkanlık Kurulu'na yardımcı olmak üzere üç kişilik Yönlendirme Kurulu oluşturulacaktır.
- 3) Konferans tutanakları, Başkanlık Kurulu'nun denetimi altında Konferans dışı bir sekreterlik bürosunca tutulacaktır. Her sabah, bir önceki günün tutanakları, Konferans'a katılan yoldaşlarca imza ile onaylanacaktır.
- 4) Yönteme ilişkin öneriler dışında tüm önerge ve karar tasarıları Başkanlık Kurulu'na yazılı olarak verilecektir.
- 5) Konuşma süresi 10 dakika ile sınırlıdır. Karar tasarısı sunanlar 20 dakika ile sınırlıdır. Komisyon sözcülerinin konuşma süresi 30 dakika ile sınırlıdır. Gerek görüldüğünde, ortak kararlar bu sınırlamaların dışına çıkılabilir.
- 6) Konferans delegelerine aynı sorun üzerinde 3'ten fazla söz hakkı verilemez. Bu sınırlama komisyon sözcülerini kapsamaz. Gerek görüldüğünde, ortak kararlar bu sınırlamanın dışına çıkılabilir.
- 7) Herhangi bir konuda yönteme ilişkin sorunlarda “yanında” ve “karşısında” olarak en fazla ikişer konuşmacıya söz hakkı verilir.
- 8) Kararlar salt çoğunlukla alınır. Salt çoğunluğun sağlanamadığı durumlarda, görelî çoğunluğa dayalı ikinci bir oylamaya başvurulur. Gerekli durumlarda, Başkanlık Kurulu'nun kararı ile sorun ilgili komisyona geri gönderilebilir.
- 9) Parti görevlilerinin seçimi dışında tüm sorunlar açık oylama ile karara bağlanır. Yoklama yöntemi ile oylama istenebilmesi için en az 1/3 oy gereklidir. Yoklama yöntemiyle oylama yapıldığında tüm oylar tutanağa geçirilir.